

sygn. akt IC 596/12

Dnia 13 października 2016r.

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący : SSO Paweł Poręba

Protokolant : st. sekr. sąd. Bożena Zaremba

po rozpoznaniu w dniu 29 września 2016 roku w Nowym Sączu na rozprawie

sprawy z powództwa J. J. (1)

przeciwko **Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez Areszt Śledczy w W., Sąd Rejonowy w Zakopanem, Sąd Rejonowy w Wejherowie, Sąd Okręgowy w Nowym Sączu, Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku, Sąd Okręgowy w Gdańsku, Sąd Rejonowy w Sopocie, Sąd Rejonowy w Gdyni, Sąd Apelacyjny w Katowicach, Sąd Okręgowy w Katowicach, Sąd Rejonowy w Białymstoku, Sąd Okręgowy w Białymstoku, Sąd Okręgowy w Łodzi, Sąd Apelacyjny w Łodzi, Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie, Sąd Okręgowy w Warszawie, Sąd Rejonowy w Olsztynie, Sąd Okręgowy w Olsztynie**

o zapłatę

I. oddala powództwo,

II. zasądza od powoda J. J. (1) na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 3.600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem kosztów procesu ,

III. nieopłaconymi kosztami sądowymi obciąża Skarb Państwa .

Sygn. akt I C 596/12

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Nowym Sączu

z dnia 13 października 2016 roku

W pozwie z dnia 22 maja 2012 roku (k. 1-4) skierowanym przeciwko Skarbowi Państwa - reprezentowanemu przez Prezesa Sądu Rejonowego w Zakopanem, Prezesa Sądu Rejonowego w Wejherowie, Prezesa Sądu Okręgowego w Nowym Sączu, Prezesa Sądu Rejonowego Gdańsk Południe w Gdańsku, Prezesa Sądu Okręgowego w Gdańsku, Prezesa Sądu Rejonowego w Sopocie, Prezesa Sądu Rejonowego w Gdyni, Prezesa Sądu Apelacyjnego w Katowicach, Prezesa Sądu Okręgowego w Katowicach, Prezesa Sądu Rejonowego w Białymstoku, Prezesa Sądu Okręgowego w Białymstoku, Prezesa Sądu Okręgowego w Łodzi, Prezesa Sądu Apelacyjnego w Łodzi, Prezesa Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie, Prezesa Sądu Okręgowego w Warszawie, Prezesa Sądu Okręgowego w Olsztynie i Prezesa Sądu Okręgowego w Olsztynie powód J. J. (1) wniósł o zasądzenie solidarnie kwoty 80000 zł tytułem zadośćuczynienia za przewlekłe toczące się postępowania sądowe prowadzone w sprawach wskazanych w pozwie, tj. Sądu Rejonowego w Wejherowie w sprawie do sygn. akt I Co 18/12, Sądu Rejonowego w Zakopanem w sprawie do sygn. akt I Co 1317/11, Sądu Rejonowego w Gdańsk – Południe w Gdańsku w sprawie do sygn. akt I C 710/10, Sądu Rejonowego w Gdańsk – Południe w Gdańsku w sprawie do sygn. akt I C 1187/10, Sądu Okręgowego w Łodzi w sprawie do sygn. akt I C 14/12, Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie w sprawie do sygn. akt I C 1996/10, Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie w sprawie do sygn. akt I C 364/11 (pierwotna sygn. akt I C 1677/08), Sądu Rejonowego w Gdańsk – Południe w Gdańsku w sprawie do sygn. akt XII 1Co 4788/11, Sądu

Rejonowego w Sopocie w sprawie do sygn. akt I C 102/10, Sądu Rejonowego w Gdańsk – Południe w Gdańsku w sprawie do sygn. akt I C 55/12, Sądu Rejonowego w Wejherowie w sprawie do sygn. akt I Co 4308/12 (pierwotna sygn. I 1Co 6705/11), Sądu Rejonowego w Gdyni w sprawie do sygn. akt I C 203/14 (poprzednia sygn. I C 359/11 Sądu Rejonowego w Wejherowie), Sądu Rejonowego w Gdyni w sprawie do sygn. akt I C 211/10, Sądu Okręgowego w Gdańsku w sprawie do sygn. akt XV C 792/13 (poprzednia sygn. II C 706/11 Sądu Okręgowego w Katowicach) Sądu Rejonowego w Białymstoku w sprawie do sygn. akt XI C 899/11.

Powód wskazał, iż w poszczególnych sprawach składał, wnioski o zwolnienie od kosztów sądowych o ustanowienie pełnomocników z urzędu, składał pozwы i skargi oraz odwoływał się od postanowień i wyroków.

Powód twierdził, że doszło do przewlekłości postępowań w tychże sprawach, a składane przez niego skargi na przewlekłość tych postępowań zostały bezpodstawnie odrzucone bądź oddalone.

Ponadto powód twierdził, że w sposób nieuzasadniony odmówiono mu zwolnienia od kosztów sądowych, czy przyznania pełnomocnika procesowego z urzędu w wyniku czego naruszone zostały dobra osobiste powoda oraz pogorszył się stan jego zdrowia. W szczególności zwiększyło się nadciśnienie, pojawiły się bóle i zawroty głowy, bóle wątroby i żołądka, depresja i stany depresyjne.

Zdaniem powoda z uwagi na działania Sądów nie miał on właściwego dostępu do sądu, co wywołało w nim odczucie zlekceważenia, instrumentalnego potraktowania, wykorzystania jego położenia życiowego jako osoby pozbawionej wolności. Powód nie może właściwie funkcjonować w społeczeństwie, nie może podjąć pracy i nauki, a jego rokowania co do samo egzystencji i wyleczenia na przyszłość są niemiarodajne.

Powód wniósł o przesłuchanie go w charakterze strony procesu oraz o przeprowadzenie opinii biegłych lekarzy medycyny (internisty, neurologa i psychiatry).

Dodatkowo w pozwie z dnia 22 maja 2012 skierowanym przeciwko Skarbowi Państwa - reprezentowanemu przez dyrektora Aresztu Śledczego w W. powód domagał się zasądzenia kwoty 13 900 złotych, w tym 3900 złotych tytułem odszkodowania i 10 000 złotych tytułem zadośćuczynienia.

W uzasadnieniu tego żądania powód wskazał, iż Sąd Okręgowy w Gdańsku wyrokiem z dnia 22 grudnia 2010 roku w sprawie I C 256/08 zasądził na jego rzecz kwotę 3 000 złotych z odsetkami ustawowymi. Wyrok ten uprawomocnił się w marcu 2012 roku. Powód złożył wezwanie do wypłaty zasądzonej kwoty na adres Aresztu Śledczego w Gdańsku. W kwietniu 2012 roku środki w kwocie 4200 złotych zostały przelane z Aresztu Śledczego w Gdańsku bez wiedzy powoda na konto Aresztu Śledczego w W. i kwota ta została zaliczona na akumulacje i zajęcia komornicze. Zdaniem Powoda Areszt Śledczy w W. nie powinien przyjmować wskazanych środków, ale zwrócić jej jako podmiot nieuprawniony. Powód był bowiem wierzycielem co do zasądzonej kwoty i to on jedynie miał prawo nią dysponować. Dlatego działanie Aresztu Śledczego w W. powód określił jako bezprawne i niedopuszczalne co stanowi o odpowiedzialności deliktowej Skarbu Państwa – dyrektor Aresztu Śledczego w W.. Niezależnie od tego powód twierdził, iż został potraktowany lekceważąco, instrumentalnie.

W odpowiedzi na pozew Skarb Państwa zastępowany przez Prokuraturę Generalną Skarbu Państwa wniósł (k. 44-47) o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swego stanowiska strona pozwana podniosła, iż czynności sądów wskazanych w pozwie w żadnym stopniu nie uzasadniają odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa, albowiem czynności znajdowały uzasadnienie w przepisach prawa i były podejmowane w sposób terminowy. Wszystkie wskazane przez powoda sprawy przed wskazanymi sądami toczyły się prawidłowo, a czynności podejmowane w sprawach wynikały z ich aktualnego stanu.

Powód w żaden sposób nie uzasadnił swoich zarzutów, nie sprecyzował na czym konkretnie miałyby polegać opieszałość sądów, nie wykazał żadnego związku przyczynowego pomiędzy pogorszeniem stanu zdrowia a rzekoma

przewlekłością wspomnianych postępowań czy rzekomym niezgodnym z prawem działaniem przez Sądy w tych sprawach.

Zdaniem strony pozwanej analizując roszczenia powoda w kontekście odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa, podstawową przesłanką odpowiedzialności jest działanie sprawcze, bezprawność działania, szkoda i związek przyczynowy. Wszystkie te przesłanki muszą wystąpić łącznie. Ciężar dowodu istnienia szkody i jej rozmiaru a także związku przyczynowego między szkodą a zdarzeniem wywołującym szkodę spoczywa na powodzie (art. 6 k.c.). Powód nie dowiódł zaś istnienia tych przesłanek.

Strona pozwana zarzuciła, iż analizując roszczenie powoda w kontekście odpowiedzialności Skarbu Państwa wynikającej z art. 24 k.c. w zw. z art. 448 k.c. , to pomimo istnienia domniemania bezprawności naruszonego dobra osobistego, na powodzie spoczywa ciężar wykazania, że nastąpiło naruszenie dobra osobistego. Powód nie podjął się zaś nawet próby uprawdopodobnienia, czy w ogóle jego dobra osobiste zostały naruszone. Dochodzone roszczenie argumentuje jedynie subiektywnym poczuciem krzywdy, jednakże nawet nie uprawdopodobnił, że została mu wyrządzona jakakolwiek krzywda. Nie można nadużywać instrumentów prawnych właściwych tej ochronie dla przypadków drobnych, incydentalnych, dotyczących wyłącznie subiektywnych przeżyć samego powoda. Taki sposób postępowania doprowadziłby bowiem do niedopuszczalnego deprecjonowania samego przedmiotu ochrony.

Zdaniem strony pozwanej stan zdrowia powoda nie pozostaje w żadnym związku z procedowaniem spraw przez pozwane sądy. Powód nie udowodnił, które z działań pozwanych sądów było bezprawne oraz nie wskazuje związku przyczynowego pomiędzy procedowaniem spraw a dochodzoną kwotą zadośćuczynienia. Powód na cierpienia, pogorszenie stanu zdrowia, nadciśnienie, depresję, stres, bóle wątroby i żołądka, bóle i zawroty głowy i inne powołuje się w licznych wytoczonych procesach , a dowodu na tę okoliczność, że jest to skutek działania pozwanych sądów nie udowodnił.

Strona pozwana zarzuciła, iż formułowane przez powoda wnioski dowodowe nie rokują wykazania żadnej z przesłanek mających znaczenie w sprawie, bo zostały sformułowane wadliwie. Powód nie może bowiem domagać się przeprowadzenia „dowodu z akt” lub „dowodu z dokumentacji medycznej” gdyż tego rodzaju „dowody” nie są znane ustawie procesowej (tak wyrok SN z dnia 29 stycznia 2002 roku V CKN 721/00). Winien on natomiast wskazać konkretne dokumenty w aktach, które miałyby stanowić dowód.

W zakresie powództwa skierowanego przeciwko Skarbowi Państwa – dyrektor Aresztu Śledczego w W. w odpowiedzi na pozew wskazano, iż żądanie jest całkowicie bezzasadne. Administracja tej jednostki prawidłowo rozdysponowała środki finansowe powoda uzyskane w wyniku wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku tytułem zadośćuczynienia, a kwestia ta była już przedmiotem skargi wniesionej przez powoda do Okręgowego Inspektoratu Służby Więziennej w Gdańsku, która potwierdziła taką ocenę.

Na tę okoliczność do odpowiedzi na pozew dołączono dokumenty (k. 48-59).

Z ostrożności procesowej strona pozwana kwestionując zasadę odpowiedzialności zakwestionowała także wysokość zgłoszonego w pozwie roszczenia podając, że kwoty wskazane w pozwie są całkowicie arbitralne i nie mają oparcia ani w stanie sprawy ani też w obowiązujących przepisach.

Powód J. J. (1) w piśmie procesowym z dnia 23 października 2012 roku (k. 65) podtrzymał pozew w całości. Zarzucił, iż to stronę pozwaną obciąża dowód, że nie doszło do przewlekłości postępowania w sprawach wskazanych przez niego w pozwie. Wniósł o przesłuchanie go w charakterze strony procesu w ramach pomocy prawnej. Dodatkowo domagał się przesłuchania w charakterze świadków kierownika ambulatorium, technika działu finansowego i dyrektora Aresztu śledczego w Gdańsku celem wykazania bezpodstawnego rozdysponowania środkami zasądzonymi na jego rzecz wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku w sprawie I C 256/08.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód J. J. (1) od wielu lat jest osobą pobawioną wolności i przebywa okresowo w różnych Zakładach Karnych i Aresztach Śledczych. W 2010 roku do 06 czerwca 2010 roku przebywał w Areszcie Śledczym w Gdańsku a od 07 czerwca 2010 roku przebywał w Areszcie Śledczym w W..

Od kilkunastu już lat J. J. (1) składa do różnych sądów (rejonowych, okręgowych i apelacyjnych) w całej Polsce pozwy przeciwko Skarbowi Państwa o odszkodowanie i zadośćuczynienie powołując się na przewlekłość postępowań sądowych w jego sprawach, na pogarszający stan zdrowia oraz na ochronę prawną z tytułu dóbr osobistych.

Pozwy o zapłatę do różnych sądów (rejonowych, okręgowych i apelacyjnych) w całej Polsce powód składa także przeciwko osobom fizycznym, tj. profesjonalnym pełnomocnikom procesowym, którzy reprezentowali go w innych sprawach lub wydawali negatywne opinie w przedmiocie celowości składania skargi kasacyjnej.

Powód występuje także do różnych sądów w całej Polsce (rejonowych, okręgowych i apelacyjnych) z wnioskami o zwolnienie go od kosztów sądowych i ustanowienie dla niego pełnomocnika z urzędu celem złożenia skarg kasacyjnych lub innych środków w jego sprawach.

Dowód: / fakty znane Sądowi z urzędu w związku z analizą licznych spraw sądowych na podstawie akt, fakty znane Sądowi z urzędu w związku z rozpoznawaniem przez Sąd Okręgowy w Nowym Sączu spraw I C 674/12, I C 810/12, I C 558/12;

opinia biegłego lekarza specjalisty do spraw chorób wewnętrznych Dr med. A. K. z dnia 27 stycznia 2014 roku, k. 191-197 /.

W sprawie o sygn. akt **I Co 18/12** toczącej się przed Sądem Rejonowym w W. J. J. (1) złożył wniosek o zwolnienie go od kosztów sądowych i ustanowienie dla niego pełnomocnika z urzędu celem złożenia skargi konstytucyjnej oraz wniosek o zwolnienie go od kosztów sądowych i ustanowienie dla niego pełnomocnika z urzędu celem wniesienia pozwu przeciwko Skarbowi Państwa.

Postanowieniem z dnia 05 marca 2012 roku Sąd Rejonowy w W. wnioski te oddalił.

Postanowienie to J. J. (1) zaskarżył zażaleniem.

Sąd Okręgowy w Gdańsku w sprawie do sygn. akt III Cz 398/12 rozpoznał zażalenie J. J. (1) i postanowieniem z dnia 27 kwietnia 2012 roku oddalił zażalenie.

Dowód: / zapisek urzędowy z dnia 24 września 2015 roku, k. 239;

kopie dokumentów wykonanych na podstawie akt Co 18/12 Sądu Rejonowego w W.: postanowienie z dnia 05 marca 2012 roku z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 27 kwietnia 2012 roku w sprawie III Cz 398/12 z uzasadnieniem /.

W sprawie o sygn. akt **I Co 1317/11** toczącej się przed Sądem Rejonowym w Zakopanem J. J. (1) złożył wniosek o zwolnienie go od kosztów sądowych i ustanowienie dla niego pełnomocnika z urzędu.

Zarządzeniem z dnia 02 marca 2012 roku wniosek ten zwrócono z przyczyn formalnych.

Zarządzenie to J. J. (1) zaskarżył zażaleniem.

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu w sprawie do sygn. akt III Cz 234/12 rozpoznał zażalenie J. J. (1) i postanowieniem z dnia 04 kwietnia 2012 roku oddalił zażalenie.

Dowód: / zapisek urzędowy z dnia 07 lipca 2015 roku - dołączony do obwoluty z kopią dokumentów z akt I Co 1317/11 Sądu Rejonowego w Zakopanem;

kopie dokumentów wykonanych na podstawie akt Co 1317/11 Sądu Rejonowego w Zakopanem: zarządzenie z dnia 05 marca 2012 roku z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Okręgowego w Nowym Sączu z dnia 04 kwietnia 2012 roku w sprawie III Cz 234/12 z uzasadnieniem /.

W sprawie o sygn. akt **I C 719/10** toczącej się przed Sądem Rejonowym Gdańsk – Południe w Gdańsku J. J. (1) wystąpił w dniu 23 czerwca 2010 roku z pozwem o zapłatę kwoty 40 000 złotych przeciwko Skarbowi Państwa.

Zarządzeniem z dnia 07 października 2010 roku (pkt. 2) pozew zwrócono z uwagi na nieuzupełnienie braków formalnych.

Postanowieniem referendarza z dnia 19 listopada 2010 roku oddalony został wniosek J. J. (1) o zwolnienie od kosztów sądowych i o ustanowienie pełnomocnika z urzędu.

Sąd Rejonowy Gdańsk - Południe w Gdańsku postanowieniem z dnia 13 grudnia 2010 roku postanowienie referendarza utrzymał w mocy (pkt. 1) i oddalił wniosek o ustanowienie pełnomocnika z urzędu (pkt. 2) .

Sąd Okręgowy w Gdańsku w sprawie do sygn. akt III Cz 118/11 rozpoznał zażalenie J. J. (1) na pkt. 2 postanowienia z dnia 13 grudnia 2010 roku i postanowieniem z dnia 22 marca 2011 roku oddalił zażalenie.

Postanowieniem referendarza z dnia 06 października 2011 roku odrzucony został wniosek J. J. (1) o zwolnienie od opłaty od zażalenia na pkt 2 zarządzenia z dnia 07 października 2010 roku.

Sąd Rejonowy Gdańsk - Południe w Gdańsku postanowieniem z dnia 25 października 2011 roku odrzucił zażalenie J. J. (1) na pkt. 2 zarządzenia Przewodniczącego o zwrocie pozwu z dnia 07 października 2010 roku.

Sąd Okręgowy w Gdańsku w sprawie do sygn. akt XVI Cz 585/12 rozpoznał zażalenie J. J. (1) na postanowienie z dnia 25 października 2011 roku i postanowieniem z dnia 19 kwietnia 2012 roku oddalił zażalenie.

Tym samym zarządzenie o zwrocie pozwu uzyskało prawomocność.

Dowód: / zapisek urzędowy z dnia 07 lipca 2015 roku - dołączony do obwoluty z kopią dokumentów z akt I C 719/10 Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku;

kopie dokumentów wykonanych na podstawie akt C 719/10 Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku: pozew z dnia 21 czerwca 2010 roku; zarządzenie z dnia 07 października 2010 roku z uzasadnieniem; postanowienie referendarza Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 19 listopada 2010 roku z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 13 grudnia 2010 roku z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 22 marca 2011 roku w sprawie III Cz 118/11 z uzasadnieniem; postanowienie referendarza Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 06 października 2010 roku z uzasadnieniem; postanowienie referendarza Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 28 lutego 2012 roku z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 25 października 2011 roku z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 19 kwietnia 2012 roku w sprawie XVI Cz 585/12 z uzasadnieniem /.

W sprawie o sygn. akt **I C 1187/10** toczącej się przed Sądem Rejonowym Gdańsk – Południe w Gdańsku J. J. (1) wystąpił w dniu 04 listopada 2010 roku z pozwem o zapłatę kwoty 10 000 złotych przeciwko A. P. i I. R., które jako profesjonalni pełnomocnicy były wyznaczone z urzędu do złożenia skargi konstytucyjnej.

Postanowieniem referendarza z dnia 11 stycznia 2011 roku oddalony został wniosek J. J. (1) o zwolnienie od kosztów sądowych.

Sąd Rejonowy Gdańsk - Południe w Gdańsku postanowieniem z dnia 08 lutego 2011 roku postanowienie referendarza utrzymał w mocy.

Postanowieniem referendarza z dnia 19 maja 2011 roku odrzucony został wniosek J. J. (1) o zwolnienie od opłaty od pozwu.

Zarządzeniem z dnia 29 czerwca 2011 roku pozew zwrócono z uwagi na nieuiszczenie opłaty od pozwu.

Sąd Rejonowy Gdańsk - Południe w Gdańsku postanowieniem z dnia 08 września 2011 roku odrzucił zażalenie J. J. (1) na zarządzenie Przewodniczącego o zwrocie pozwu z dnia 29 czerwca 2011 roku.

W wyniku zażalenia J. J. (1) postanowieniem z dnia 13 grudnia 2011 roku Sąd Rejonowy Gdańsk - Południe w Gdańsku uchylił własne postanowienie z 08 września 2011 roku.

Następnie postanowieniem z dnia 23 marca 2012 roku Sąd Rejonowy Gdańsk - Południe w Gdańsku zwolnił J. J. (1) od opłaty od zażalenia na zarządzenie z dnia 29 czerwca 2011 roku.

Sąd Okręgowy w Gdańsku w sprawie do sygn. akt XVI Cz 673/12 rozpoznał zażalenie J. J. (1) na zarządzenie przewodniczącego z dnia 29 czerwca 2011 roku i postanowieniem z dnia 24 kwietnia 2012 roku oddalił zażalenie.

Tym samym zarządzenie o zwrocie pozwu uzyskało prawomocność.

Sąd Okręgowy w Gdańsku postanowieniem z dnia 21 czerwca 2012 roku w sprawie do sygn. akt XVI S 118/12 po rozpoznaniu skargi J. J. (1) na naruszenie jego prawa do rozpoznania sprawy toczącej się przed Sądem Rejonowym Gdańsk – Południe w Gdańsku pod sygn. I C 1187/10 bez nieuzasadnionej zwłoki odrzucił skargę z uwagi na nieopłacenie skargi.

Dowód: / zapisek urzędowy z dnia 07 lipca 2015 roku - dołączony do obwoluty z kopią dokumentów z akt I C 1187/10 Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku;

kopie dokumentów wykonanych na podstawie akt C 1187/10 Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku: pozew z dnia 29 października 2010 roku; postanowienie referendarza Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 11 stycznia 2011 roku z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 08 lutego 2011 roku z uzasadnieniem; postanowienie referendarza Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 19 maja 2011 roku z uzasadnieniem; zarządzenie z dnia 29 czerwca 2011 roku z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 08 września 2011 roku z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 13 grudnia 2011 roku z uzasadnieniem; postanowienie referendarza Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 23 marca 2012 roku z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 24 kwietnia 2012 roku w sprawie XVI Cz 673/12 z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 21 czerwca 2012 roku w sprawie XVI S 180/12 z uzasadnieniem /.

W sprawie o sygn. akt **I C 14/12** toczącej się przed Sądem Okręgowym w Łodzi J. J. (1) wystąpił w dniu 03 stycznia 2012 roku z pozwem o zapłatę przeciwko Skarbowi Państwa – Sąd Rejonowy w Słupsku i Sąd Okręgowy w Gdańsku.

Zarządzeniem z dnia 31 stycznia 2012 roku pozew zwrócono z uwagi na niezuzupełnienie braków formalnych.

Sąd Okręgowy w Łodzi postanowieniem z dnia 20 lutego 2012 roku zwolnił J. J. (1) częściowo od kosztów sądowych oddalił zaś jego wniosek o ustanowienie pełnomocnika z urzędu.

W wyniku zażalenia Sąd Apelacyjny w Łodzi postanowieniem z dnia 22 marca 2002 roku w sprawie I ACz 380/12 zwolnił J. J. (1) w całości od kosztów sądowych a oddalił zażalenie w pozostałej części.

Sąd Apelacyjny w Łodzi w sprawie do sygn. akt I ACz 569/12 rozpoznał zażalenie J. J. (1) na zarządzenie przewodniczącego z dnia 21 stycznia 2012 roku o zwrocie pozwu i oddalił zażalenie.

Tym samym zarządzenie o zwrocie pozwu uzyskało prawomocność.

Dowód: / zapisek urzędowy z dnia 07 lipca 2015 roku - dołączony do obwoluty z kopią dokumentów z akt I C 14/12 Sądu Okręgowego w Łodzi;

kopie dokumentów wykonanych na podstawie akt C 14/12 Sądu Okręgowego w Łodzi:

zarządzenie o zwrocie pozwu z dnia 31 stycznia 2012 roku z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 20 lutego 2012 roku z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 22 marca 2012 roku w sprawie III ACz 380/12 z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 24 kwietnia 2012 roku w sprawie III ACz 569/12 z uzasadnieniem /.

W sprawie o sygn. akt **I C 1996/10** toczącej się przed Sądem Rejonowym dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie J. J. (1) wystąpił w dniu 04 października 2010 roku z pozwem o zapłatę przeciwko Skarbowi Państwa – Minister Sprawiedliwości oraz przeciwko K. S. i Z. K..

Postanowieniem referendarza z dnia 15 grudnia 2010 roku J. J. (1) został zwolniony od kosztów sądowych zaś jego wniosek o ustanowienie pełnomocnika z urzędu został oddalony.

Po rozpoznaniu skargi Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie postanowieniem z dnia 15 lutego 2011 roku oddalił wniosek J. J. (1) o ustanowienie pełnomocnika z urzędu.

Sąd Okręgowy w Warszawie postanowieniem z dnia 06 maja 2011 roku w sprawie V Cz 1242/11 oddalił zażalenie J. J. (1) na postanowienie z dnia 15 lutego 2011 roku.

Zarządzeniem z dnia 14 czerwca 2011 roku pozew zwrócono z uwagi na nieuzupełnienie braków formalnych.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie postanowieniem z dnia 12 lipca 2011 roku oddalił wniosek J. J. (1) o ustanowienie pełnomocnika z urzędu.

Sąd Okręgowy w Warszawie postanowieniem z dnia 15 grudnia 2011 roku w sprawie V Cz 3911/11 oddalił zażalenie J. J. (1) na postanowienie z dnia 12 lipca 2011 roku.

Sąd Okręgowy w Warszawie postanowieniem z dnia 30 kwietnia 2012 roku w sprawie V Cz 1263/12 oddalił zażalenie J. J. (1) na zarządzenie przewodniczącego z dnia 14 czerwca 2011 roku o zwrocie pozwu.

Tym samym zarządzenie o zwrocie pozwu uzyskało prawomocność.

Sąd Okręgowy w Warszawie postanowieniem z dnia 19 września 2011 roku w sprawie do sygn. akt V S 118/11 po rozpoznaniu skargi J. J. (1) na naruszenie jego prawa do rozpoznania sprawy toczącej się przed Sądem Rejonowym dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie pod sygn. I C 1996/10 bez nieuzasadnionej zwłoki oddalił skargę uznając, iż w sprawie nie zaszła przewlekłość postępowania, a wszystkie czynności były przez Sąd Rejonowy podejmowane prawidłowo i systematycznie. Na czas trwania postępowania miały zaś wpływ wnioski J. J. (1) o zwolnienie od kosztów i ustanowienie pełnomocnika z urzędu jak i jego zażalenia.

Dowód: / zapisek urzędowy z dnia 03 lipca 2015 roku - dołączony do obwoluty z kopią dokumentów z akt I C 1996/10 Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie;

kopie dokumentów wykonanych na podstawie akt C 1996/10 Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie: postanowienie referendarza Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie z dnia 15 grudnia 2010 roku z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie z dnia 15 lutego 2011 roku z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 06 maja 2011 roku w sprawie V Cz 1242/11 z uzasadnieniem; zarządzenie o zwrocie pozwu z dnia 14 czerwca 2011 roku z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie z dnia 12 lipca 2011 roku z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 06 maja 2011 roku w sprawie V S 193/11 z uzasadnieniem; postanowienie Sądu

Okręgowego w Warszawie z dnia 15 grudnia 2011 roku w sprawie V Cz 3911/11 z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 30 kwietnia 2012 roku w sprawie V Cz 1263/12 z uzasadnieniem /.

W sprawie o sygn. akt **IC 364/11** (pierwotna sygnatura 1677/08) toczącej się przed Sądem Rejonowym dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie J. J. (1) wystąpił w dniu 04 października 2010 roku z pozwem o zapłatę 20 000 złotych przeciwko Skarbowi Państwa – Minister Sprawiedliwości tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych.

Postanowieniem z dnia 23 lutego 2009 roku J. J. (1) został zwolniony od kosztów sądowych zaś jego wniosek o ustanowienie pełnomocnika z urzędu został oddalony.

Sąd Okręgowy w Warszawie postanowieniem z dnia 27 kwietnia 2009 roku w sprawie V Cz 1087/09 oddalił zażalenie J. J. (1) na postanowienie z dnia 23 lutego 2009 roku w przedmiocie oddalenia wniosku o ustanowienie pełnomocnika z urzędu.

Postanowieniem z dnia 10 listopada 2009 roku Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia odrzucił pozew uznając, że sprawa o to samo roszczenie jest już w toku.

Sąd Okręgowy w Warszawie postanowieniem z dnia 13 grudnia 2010 roku w sprawie V Cz 4181/10 w wyniku zażalenia J. J. (1) uchylił zaskarżone postanowienie.

Wyrokiem z dnia 04 maja 2011 roku Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia prowadząc sprawę już pod nową sygn. akt I C 364/11 oddalił powództwo uznając je za bezzasadne.

Postanowieniem z dnia 04 sierpnia 2011 roku Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia oddalił wniosek J. J. (1) o ustanowienie pełnomocnika z urzędu.

Sąd Okręgowy w Warszawie postanowieniem z dnia 29 listopada 2011 roku w sprawie V Cz 3614/11 w wyniku zażalenia J. J. (1) oddalił zażalenie.

Wyrokiem z dnia 05 marca 2012 roku w sprawie V Ca 142/12 Sąd Okręgowy w Warszawie oddalił apelację J. J. (1) w sprawie I C 364/11.

Sąd Okręgowy w Warszawie postanowieniem z dnia 07 kwietnia 2010 roku w sprawie do sygn. akt V S 12/10 po rozpoznaniu skargi J. J. (1) na naruszenie jego prawa do rozpoznania sprawy toczącej się przed Sądem Rejonowym dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie pod sygn. I C 1677/08 bez nieuzasadnionej zwłoki odrzucił skargę.

Sąd Okręgowy w Warszawie postanowieniem z dnia 07 lipca 2011 roku w sprawie do sygn. akt V S 75/11 po rozpoznaniu skargi J. J. (1) na naruszenie jego prawa do rozpoznania sprawy toczącej się przed Sądem Rejonowym dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie pod sygn. I C 364/11 bez nieuzasadnionej zwłoki odrzucił skargę z uwagi na brak opłaty od skargi.

Z tej samej przyczyny Sąd Okręgowy w Warszawie postanowieniem z dnia 14 października 2011 roku odrzucił skargę J. J. (1) w sprawie do sygn. akt V S 205/11.

Dowód: / zapisek urzędowy z dnia 03 lipca 2015 roku - dołączony do obwoluty z kopią dokumentów z akt I C 364/11 Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie;

kopie dokumentów wykonanych na podstawie akt C 364/11 Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie: postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie z dnia 23 lutego 2009 roku z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 27 kwietnia 2009 roku w sprawie V Cz 1087/09 z uzasadnieniem; odpowiedź na pozew; postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie z dnia 10 listopada 2009 roku z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 07 kwietnia 2010 roku w sprawie V S 12/10 z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 13 grudnia 2010 roku w sprawie V Cz 4181/10 z uzasadnieniem; wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie z

dnia 04 maja 2011 roku z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 07 lipca 2011 roku w sprawie V S 75/11 z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie z dnia 04 sierpnia 2011 roku z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 14 października 2011 roku w sprawie V S 205/11 z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 29 listopada 2011 roku w sprawie V Cz 3614/11 z uzasadnieniem; wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 05 marca 2012 roku w sprawie V Ca 142/12 z uzasadnieniem /.

W sprawie o sygn. akt **XII 1Co 4788/11** toczącej się przed Sądem Rejonowym Gdańsk – Południe w Gdańsku J. J. (1) wystąpił ze skargą na czynność komornika sądowego przy sądzie Rejonowym Gdańsk – Południe w Gdańsku w sprawie KM 1840/09.

Sąd Rejonowy Gdańsk - Południe w Gdańsku postanowieniem z dnia 22 września 2011 roku zwolnił skarżącego od kosztów sądowych i oddalił jego wniosek o ustanowienie pełnomocnika z urzędu.

Sąd Okręgowy w Gdańsku w sprawie do sygn. akt XVI Cz 365/12 rozpoznał zażalenie J. J. (1) na postanowienie z dnia 22 września 2011 roku i zażalenie oddalił.

Postanowieniem z dnia 27 listopada 2012 roku Sąd Rejonowy Gdańsk - Południe w Gdańsku oddalił skargę na czynność komornika.

Sąd Okręgowy w Gdańsku w sprawie do sygn. akt XVI Cz 744/14 rozpoznał zażalenie J. J. (1) na postanowienie z dnia 27 listopada 2012 roku i zażalenie oddalił.

Tym samym postanowienie z 27 listopada 2012 uzyskało prawomocność.

Sąd Okręgowy w Gdańsku postanowieniem z dnia 16 kwietnia 2012 roku w sprawie do sygn. akt XVI S 154/12 po rozpoznaniu skargi J. J. (1) na naruszenie jego prawa do rozpoznania sprawy toczącej się przed Sądem Rejonowym Gdańsk – Południe w Gdańsku pod sygn. XII 1 Co 4788/12 bez nieuzasadnionej zwłoki oddalił skargę uznając, iż do przewlekłości postępowania nie doszło, sąd rejonowy zaś podejmował czynności w rozsądnych terminach i bez zbędnej zwłoki.

Sąd Okręgowy w Gdańsku postanowieniem z dnia 30 stycznia 2013 roku w sprawie do sygn. akt XVI S 517/12 po rozpoznaniu skargi J. J. (1) na naruszenie jego prawa do rozpoznania sprawy toczącej się przed Sądem Rejonowym Gdańsk – Południe w Gdańsku pod sygn. XII 1 Co 4788/12 bez nieuzasadnionej zwłoki odrzucił z uwagi na to, że od rozpoznania poprzedniej skargi nie upłynęło 12 miesięcy.

Również kolejną skargę Sąd Okręgowy w Gdańsku odrzucił postanowieniem z dnia 22 grudnia 2014 w sprawie do sygn. akt XVI S 1821/14 z uwagi na braki formalne.

Dowód: / zapisek urzędowy z dnia 02 lipca 2015 roku - dołączony do obwoluty z kopią dokumentów z akt XII 1Co 4788/11 Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku;

kopie dokumentów wykonanych na podstawie akt XII 1Co 4788/11 Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku: postanowienie Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 22 września 2011 roku z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 23 lutego 2012 roku w sprawie XVI Cz 365/12 z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 16 kwietnia 2012 roku w sprawie XVI S 154/12 z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 27 listopada 2012 roku z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 30 stycznia 2013 roku w sprawie XVI S 517/12 z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 25 września 2014 roku w sprawie XVI Cz 744/14 z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 22 grudnia 2014 roku w sprawie XVI S 1821/14 z uzasadnieniem /.

W sprawie o sygn. akt **I C 102/10** toczącej się przed Sądem Rejonowym w Sopocie J. J. (1) wystąpił w dniu 19 marca 2010 roku z pozwem o zapłatę przeciwko M. K. (1) i A. M. jako byłym pełnomocnikom z urzędu tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych.

Postanowieniem referendarza z dnia 05 lipca 2010 roku J. J. (1) został zwolniony od kosztów sądowych zaś jego wniosek o ustanowienie pełnomocnika z urzędu został oddalony.

Po rozpoznaniu skargi postanowieniem z dnia 23 grudnia 2010 roku Sąd Rejonowy w Sopocie oddalił wniosek o ustanowienie pełnomocnika z urzędu.

Wyrokiem z dnia 23 maja 2012 roku Sąd Rejonowy w Sopocie oddalił powództwo uznając je za bezzasadne.

Wyrokiem z dnia 18 grudnia 2012 roku w sprawie XVI Ca 1080/12 Sąd Okręgowy w Gdańsku oddalił apelację J. J. (1) w sprawie I C 102/10.

Sąd Okręgowy w Gdańsku postanowieniem z dnia 08 lutego 2011 roku w sprawie do sygn. akt III S 5/11 po rozpoznaniu skargi J. J. (1) na naruszenie jego prawa do rozpoznania sprawy toczącej się przed Sądem Rejonowym w Sopocie pod sygn. I C 102/10 bez nieuzasadnionej zwłoki oddalił skargę. Sąd Okręgowy nie doszukał się okoliczności, które uzasadniałyby zarzut naruszenia prawidłowości i terminowości czynności podejmowanych przez Sąd Rejonowy.

Kolejną skargę Sąd Okręgowy w Gdańsku odrzucił postanowieniem z dnia 27 października 2011 roku w sprawie do sygn. akt III S 191/11 z uwagi na to, że od rozpoznania poprzedniej skargi nie upłynęło 12 miesięcy.

Sąd Okręgowy w Gdańsku postanowieniem z dnia 19 kwietnia 2012 roku w sprawie do sygn. akt XVI S 150/12 oddalił skargę, uznając, że czynności procesowe były podejmowane w terminie.

W sprawach do sygn. akt. I S 267/13, I S 326/14, I S 542/14, I S 139/15 Sąd Apelacyjny w Gdańsku postanowieniami z dnia 24 września 2013 roku, 17 czerwca 2014 roku, 24 października 2014 roku, 31 marca 2015 roku odrzucał skargi J. J. (1) na przewlekłość postępowania przed Sądem Okręgowym w Gdańsku w sprawie XVI Ca 1080/12 uznając, że po zakończeniu postępowania apelacyjnego brak jest podstaw do merytorycznego badania skarg.

Dowód: / zapisek urzędowy z dnia 10 lipca 2015 roku - dołączony do obwoluty z kopią dokumentów z akt I C 102/10 Sądu Rejonowego w Sopocie;

kopie dokumentów wykonanych na podstawie akt C 102/10 Sądu Rejonowego w Sopocie: pozew z 19 marca 2010 roku; postanowienie referendarza Sądu Rejonowego w Sopocie z dnia 05 lipca 2010 roku z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Rejonowego w Sopocie z dnia 23 grudnia 2010 roku z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 08 lutego 2011 roku w sprawie III S 5/11 z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 27 października 2011 roku w sprawie III S 191/11 z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 19 kwietnia 2012 roku w sprawie XVI S 150/12 z uzasadnieniem; protokół rozprawy z 23 maja 2012 roku; uzasadnienie wyroku z dnia 23 maja 2012 roku; postanowienie Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 18 grudnia 2012 roku w sprawie XVI Ca 1080/12 z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 24 września 2013 roku w sprawie XVI S 267/13 z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 17 czerwca 2014 roku w sprawie I S 326/14 z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 24 października 2014 roku w sprawie I S 542/14 z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 31 marca 2015 roku w sprawie I S 139/15 z uzasadnieniem /.

W sprawie o sygn. akt **I C 55/12** toczącej się przed Sądem Rejonowym Gdańsk – Południe w Gdańsku J. J. (1) wystąpił z pozwem o zapłatę złotych przeciwko Skarbowi Państwa- Sądowi Rejonowemu Gdańsk Południe w Gdańsku.

Zarządzeniem z dnia 15 lutego 2012 roku pozew zwrócono z uwagi na nie uzupełnienie braków formalnych pozwu.

Postanowieniem referendarza z dnia 14 sierpnia 2012 roku oddalony został wniosek J. J. (1) o zwolnienie od opłaty od zażalenia na zarządzenie o zwrocie pozwu.

Sąd Rejonowy Gdańsk - Południe w Gdańsku postanowieniem z dnia 29 października 2012 roku postanowienie referendarza utrzymał w mocy.

Sąd Rejonowy Gdańsk - Południe w Gdańsku postanowieniem z dnia 04 grudnia 2012 roku odrzucił ponowny wniosek J. J. (1) o zwolnienie od kosztów sądowych (pkt. I) i odrzucił jego zażalenie na zarządzenie o zwrocie pozwu (pkt. II).

Postanowieniem referendarza z dnia 08 maja 2013 roku oddalony został wniosek J. J. (1) o zwolnienie od opłaty od zażalenia na pkt. II postanowienia z dnia 04 grudnia 2012 roku.

Sąd Rejonowy Gdańsk - Południe w Gdańsku postanowieniem z dnia 23 sierpnia 2013 roku postanowienie referendarza utrzymał w mocy.

Postanowieniem referendarza z dnia 12 grudnia 2013 roku odrzucony został ponowny wniosek J. J. (1) o zwolnienie od opłaty od zażalenia na pkt. II postanowienia z dnia 04 grudnia 2012 roku.

Sąd Rejonowy Gdańsk - Południe w Gdańsku postanowieniem z dnia 14 kwietnia 2014 roku odrzucił zażalenie J. J. (1) na pkt. II postanowienia z dnia 04 grudnia 2012 roku.

Postanowieniem referendarza z dnia 26 listopada 2014 roku oddalony został wniosek J. J. (1) o zwolnienie od opłaty od zażalenia na postanowienie z dnia 14 kwietnia 2014 roku.

Sąd Rejonowy Gdańsk - Południe w Gdańsku postanowieniem z dnia 30 grudnia 2014 roku postanowienie referendarza utrzymał w mocy.

Postanowieniem z dnia 20 marca 2015 roku J. J. (1) zwolniony został od opłaty od zażalenia na postanowienie z dnia 14 kwietnia 2014 roku.

Sąd Okręgowy w Gdańsku w sprawie do sygn. akt XVI Cz 433/15 rozpoznał zażalenie J. J. (1) na postanowienie z dnia 14 kwietnia 2014 roku i postanowieniem z dnia 21 kwietnia 2015 roku oddalił zażalenie.

Tym samym zarządzenie o zwrocie pozwu uzyskało prawomocność.

Dowód: / zapisek urzędowy z dnia 11 grudnia 2015 roku, k. 259;

kopie dokumentów wykonanych na podstawie akt C 55/12 Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku: zarządzenie z 23 stycznia 2012 roku; zarządzenie o zwrocie pozwu z dnia 15 lutego 2012 roku; postanowienie referendarza Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 14 sierpnia 2012 roku z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 29 października 2012 roku z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 04 grudnia 2012 roku z uzasadnieniem; postanowienie referendarza Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 08 maja 2013 roku z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 23 sierpnia 2013 roku z uzasadnieniem; postanowienie referendarza Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 12 grudnia 2013 roku z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 14 kwietnia 2014 roku z uzasadnieniem; postanowienie referendarza Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 26 listopada 2013 roku z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 30 grudnia 2014 roku z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 20 marca 2015 roku z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 21 kwietnia 2015 roku w sprawie XVI Cz 433/15 z uzasadnieniem /.

W sprawie o sygn. akt **I 1Co 4308/12** (poprzednio (C 6705/11) toczącej się przed Sądem Rejonowym w Wejherowie J. J. (1) złożył wniosek o zwolnienie go od kosztów sądowych i ustanowienie dla niego pełnomocnika z urzędu w toku postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wejherowie do sygn. akt. KMS 901/10.

Postanowieniem referendarza z dnia 08 lutego 2012 roku wniosek ten oddalono.

Postanowieniem z dnia 15 marca 2012 roku Sąd Rejonowy w Wejherowie skargę na orzeczenie referendarza odrzucił.

Postanowienie to J. J. (1) zaskarżył zażaleniem.

Sąd Okręgowy w Gdańsku w sprawie do sygn. akt III Cz 643/12 rozpoznał zażalenie J. J. (1) i postanowieniem z dnia 22 czerwca 2012 roku uchylił zaskarżone postanowienie.

Po ponownym rozpoznaniu skargi na orzeczenie referendarza z dnia 08 lutego 2012 roku postanowieniem z dnia 24 lipca 2012 roku Sąd Rejonowy w Wejherowie w sprawie do sygn. akt. I Co 4308/12 utrzymał zaskarżone orzeczenie w mocy.

Postanowieniem z dnia 26 października 2012 roku Sąd Rejonowy w Wejherowie odrzucił ponowny wniosek o ustanowienie pełnomocnika z urzędu.

Sąd Okręgowy w Gdańsku postanowieniem z dnia 23 listopada 2012 roku w sprawie do sygn. akt III S 361/12 po rozpoznaniu skargi J. J. (1) na naruszenie jego prawa do rozpoznania sprawy toczącej się przed Sądem Rejonowym w Wejherowie pod sygn. I 1Co 4308/12 bez nieuzasadnionej zwłoki odrzucił skargę z uwagi na to, że wniesiono ją po prawomocnym zakończeniu postępowania.

Dowód: / zapisek urzędowy z dnia 07 lipca 2015 roku - dołączony do obwoluty z kopią dokumentów z akt I 1Co 4308/12 Sądu Rejonowego w Wejherowie;

kopie dokumentów wykonanych na podstawie akt I 1 Co 4308/12 Sądu Rejonowego w Wejherowie: postanowienie referendarza Sądu Rejonowego w Wejherowie z dnia 08 lutego 2012 roku z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Rejonowego w Wejherowie z dnia 15 marca 2012 roku z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 22 czerwca 2012 roku w sprawie III Cz 643/12 z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Rejonowego w Wejherowie z dnia 24 lipca 2012 roku z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Rejonowego w Wejherowie z dnia 26 października 2012 roku z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 23 listopada 2012 roku w sprawie III S 361/12z uzasadnieniem /.

W sprawie o sygn. akt **I C 359/11** toczącej się przed Sądem Rejonowym Wejherowie J. J. (1) wystąpił z pozwem o zapłatę złotych przeciwko K. D. i M. K. (2).

Postanowieniem referendarza z dnia 19 września 2011 roku oddalony został wniosek J. J. (1) o zwolnienie od opłaty kosztów sądowych i o ustanowienie pełnomocnika z urzędu.

Sąd Rejonowy w Wejherowie postanowieniem z dnia 11 października 2011 roku postanowienie referendarza utrzymał w mocy (pkt. 1) oraz stwierdził swą niewłaściwość miejscową i sprawę przekazał do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Gdyni.

Postanowieniem referendarza z dnia 27 stycznia 2012 roku oddalony został wniosek J. J. (1) o zwolnienie od opłaty od zażalenia.

Sąd Rejonowy w Wejherowie postanowieniem z dnia 12 marca 2012 roku postanowienie referendarza utrzymał w mocy.

Postanowieniem z dnia 14 czerwca 2012 Sąd Rejonowy w Wejherowie odrzucił zażalenie J. J. (1) na postanowienie z dnia 11 października 2011 roku

Sąd Rejonowy w Wejherowie postanowieniami z dnia 24 sierpnia 2012 roku i 29 marca 2013 roku odrzucił ponowny wniosek o zwolnienie od kosztów sądowych.

Po przekazaniu akt sprawy do Sądu Rejonowego w Gdyni sprawę zarejestrowano pod sygn. akt **IC 203/14**.

Zarządzeniem z dnia 27 marca 2014 roku pozew zwrócono z uwagi na jego nieopłacenie.

Sąd Rejonowy w Gdyni postanowieniem z dnia 27 marca 2014 roku i 08 maja 2014 odrzucił ponowny wniosek J. J. (1) o zwolnienie od kosztów sądowych.

Sąd Okręgowy w Gdańsku w sprawie do sygn. akt III Cz 789/14 rozpoznał zażalenie J. J. (1) na zarządzenie z dnia 27 marca 2014 roku i postanowieniem z dnia 03 października 2014 roku oddalił zażalenie.

Tym samym zarządzenie o zwrocie pozwu uzyskało prawomocność.

Dowód: / zapisek urzędowy z dnia 03 lipca 2015 roku - dołączony do obwoluty z kopią dokumentów z akt IC 203/14 Sądu Rejonowego w Gdyni;

kopie dokumentów wykonanych na podstawie akt C 203/14 Sądu Rejonowego Gdyni: postanowienie referendarza Sądu Rejonowego w Wejherowie z dnia 19 września 2011 roku z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Rejonowego w Wejherowie z dnia 11 października 2011 roku z uzasadnieniem; postanowienie referendarza Sądu Rejonowego w Wejherowie z dnia 27 stycznia 2012 roku z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Rejonowego w Wejherowie z dnia 12 marca 2012 roku z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Rejonowego w Wejherowie z dnia 14 czerwca 2012 roku z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Rejonowego w Wejherowie z dnia 24 sierpnia 2012 roku z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Rejonowego w Wejherowie z dnia 29 marca 2013 roku z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 27 września 2013 roku w sprawie III Cz 728/13 z uzasadnieniem; zarządzenie przewodniczącego Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 27 marca 2014 roku z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 27 marca 2014 roku z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 08 maja 2014 roku z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 03 października 2014 roku w sprawie III Cz 728/13 z uzasadnieniem /.

W sprawie o sygn. akt **IC 211/10** toczącej się przed Sądem Rejonowym Gdyni J. J. (1) wystąpił z pozwem o zapłatę złotych przeciwko P. W. i J. J. (2).

Sąd Rejonowy w Gdyni postanowieniem z dnia 23 marca 2010 roku zwolnił J. J. (1) częściowo od kosztów sądowych i oddalił jego wniosek o ustanowienie pełnomocnika z urzędu.

Zażalenie J. J. (1) na rozstrzygnięcie oddalające wniosek o ustanowienie pełnomocnika z urzędu i w przedmiocie częściowego oddalenia wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych Sąd Okręgowy w Gdańsku oddalił postanowieniami z dnia 12 maja 2010 roku w sprawie do sygn. akt. III Cz 802/10.

Ponowny wniosek o zwolnienie od kosztów sądowych Sąd Rejonowy w Gdyni oddalił postanowieniem z dnia 11 lutego 2011 roku.

Zażalenie Sąd Okręgowy w Gdańsku oddalił postanowieniem z dnia 25 maja 2011 roku w sprawie do sygn. akt. III Cz 562/11.

Ponowny wniosek o zwolnienie od kosztów sądowych Sąd Rejonowy w Gdyni odrzucił postanowieniem z dnia 07 października 2011 roku.

Zarządzeniem z dnia 07 października 2011 roku pozew zwrócono z uwagi na jego nieopłacenie.

Następnie postanowieniami z dnia 14 lutego 2012 roku, 28 maja 2012 roku, 06 września 2012 roku, 08 listopada 2012 roku, 10 stycznia 2013 roku i 14 maja 2013 roku wnioski J. J. (1) o zwolnienie od kosztów sądowych oraz zażalenia były odrzucane.

Sąd Okręgowy w Gdańsku w sprawie do sygn. akt III Cz 583/13 rozpoznał zażalenie J. J. (1) na postanowienie z dnia 10 stycznia 2013 roku i postanowieniem z dnia 19 lipca 2013 roku oddalił zażalenie.

Tym samym zarządzenie o zwrocie pozwu uzyskało prawomocność.

Sąd Okręgowy w Gdańsku postanowieniem z dnia 07 października 2013 roku w sprawie do sygn. akt III S 431/13 po rozpoznaniu skargi J. J. (1) na naruszenie jego prawa do rozpoznania sprawy toczącej się przed Sądem Rejonowym w Gdyni pod sygn. I C 211/10 bez nieuzasadnionej zwłoki odrzucił skargę z uwagi na to, że wniesiono ją po prawomocnym zakończeniu postępowania.

Dowód: / zapisek urzędowy z dnia 03 lipca 2015 roku - dołączony do obwoluty z kopią dokumentów z akt I C 211/10 Sądu Rejonowego w Gdyni;

kopie dokumentów wykonanych na podstawie akt C 211/10 Sądu Rejonowego Gdyni: postanowienie Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 23 marca 2010 roku z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 12 maja 2010 roku w sprawie III Cz 802/10 z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 11 lutego 2011 roku z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 25 maja 2011 roku w sprawie III Cz 562/11 z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 07 października 2011 roku z uzasadnieniem; zarządzenie przewodniczącego Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 07 października 2011 roku z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 14 lutego 2011 roku z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 28 maja 2012 roku z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 06 września 2012 roku z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 08 listopada 2012 roku z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 10 stycznia 2013 roku z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 14 maja 2013 roku z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 19 lipca 2013 roku w sprawie III Cz 583/13 z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 07 października 2013 roku w sprawie III S 431/13 z uzasadnieniem /.

W sprawie o sygn. akt **II C 706/11** toczącej się przed Sądem Okręgowym w Katowicach J. J. (1) wystąpił z pozwem o zapłatę 8 000 złotych przeciwko Z. M. zamieszkałemu w Gdańsku.

Postanowieniem z dnia 11 stycznia 2012 roku Sąd Okręgowy w Katowicach stwierdził swą niewłaściwość rzeczową i sprawę przekazał do rozpoznania według właściwości Sądowi Rejonowemu w Gdańsku.

Wniosek J. J. (1) o zwolnienie od kosztów sądowych i o ustanowienie pełnomocnika z urzędu Sąd Okręgowy w Katowicach oddalił postanowieniem z dnia 17 lipca 2012 roku.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w sprawie do sygn. akt I ACz 1016/12 rozpoznał zażalenie J. J. (1) na postanowienie z dnia 11 stycznia 2012 roku i oddalił zażalenie.

Sąd Apelacyjny w Katowicach postanowieniem z dnia 17 kwietnia 2012 roku w sprawie do sygn. akt I S 9/12 po rozpoznaniu skargi J. J. (1) na naruszenie jego prawa do rozpoznania sprawy toczącej się przed Sądem Okręgowym w Katowicach pod sygn. I C 706/11 bez nieuzasadnionej zwłoki oddalił skargę z uwagi na brak uzasadnionych podstaw.

Kolejne skargi Sąd Apelacyjny w Katowicach odrzucił postanowieniami z dnia 14 sierpnia 2012 roku (w sprawie I S 60/12) i z dnia 31 sierpnia 2012 roku (w sprawie I S 61/12) z uwagi na ich wniesienie w terminie krótszym niż 12 miesięcy od rozpoznania poprzedniej skargi.

Po przekazaniu akt sprawy Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku postanowieniem z dnia 05 lutego 2013 roku w sprawie **I C 6/13** stwierdził swą niewłaściwość rzeczową sprawę przekazał do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Gdańsku.

Zarządzeniem Przewodniczącego w Sądzie Okręgowym w Gdańsku z dnia 12 listopada 2013 roku w sprawie do sygn. akt. **XV C 792/13** pozew zwrócono z uwagi na braki formalne.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku w sprawie do sygn. akt I ACz 475/14 rozpoznał zażalenie J. J. (1) na zarządzenie z dnia 12 listopada 2013 roku i postanowieniem z dnia 11 czerwca 2014 roku uchylił zaskarżone zarządzenie.

Zarządzeniem Przewodniczącego w Sądzie Okręgowym w Gdańsku z dnia 14 stycznia 2015 roku w sprawie do sygn. akt. **XV C 792/13** pozew zwrócono z uwagi na braki formalne.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku w sprawie do sygn. akt I ACz 102/15 rozpoznał zażalenie J. J. (1) na zarządzenie z dnia 14 stycznia 2015 roku i postanowieniem z dnia 16 października 2015 roku oddalił zażalenie.

Tym samym zarządzenie o zwrocie pozwu uzyskało prawomocność.

Dowód: / zapissek urzędowy z dnia 08 kwietnia 2016 roku, k. 270;

kopie dokumentów wykonanych na podstawie akt XV C 792/13 Sądu Okręgowego w Gdańsku: postanowienie Sądu Okręgowego w Katowicach w sprawie II C 706/11 z dnia 11 stycznia 2012 roku z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach w sprawie I S 9/12 z dnia 17 kwietnia 2012 roku z uzasadnieniem; postanowienie referendarza Sądu Okręgowego w Katowicach w sprawie II C 706/11 z dnia 17 lipca 2012 roku z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach w sprawie I S 60/12 z dnia 14 sierpnia 2012 roku z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach w sprawie I S 61/12 z dnia 31 sierpnia 2012 roku z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach w sprawie I ACz 1016/12 z dnia 07 listopada 2012 roku z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku w sprawie I C 6/13 z dnia 05 lutego 2013 roku z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Okręgowego w Gdańsku w sprawie II Co 143/13 z dnia 01 sierpnia 2013 roku z uzasadnieniem; zarządzenie przewodniczącego Sądu Okręgowego w Gdańsku w sprawie XV C 792/13 z dnia 12 listopada 2013 roku z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Apelacyjnego w Gdańsku w sprawie I ACz 475/14 z dnia 11 czerwca 2014 roku z uzasadnieniem; zarządzenie przewodniczącego Sądu Okręgowego w Gdańsku w sprawie XV C 792/13 z dnia 14 stycznia 2015 roku z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Apelacyjnego w Gdańsku w sprawie I ACz 102/15 z dnia 16 października 2015 roku z uzasadnieniem;

W sprawie o sygn. akt **XI C 899/11** toczącej się przed Sądem Rejonowym Białymstoku J. J. (1) wystąpił z pozwem o zapłatę 40 000 złotych tytułem zadośćuczynienia i odszkodowania przeciwko Skarbowi Państwa.

Postanowieniem z dnia 16 listopada 2011 roku uwzględniono wniosek J. J. (1) o zwolnienie od kosztów sądowych i oddalono jego wniosek ustanowienie pełnomocnika z urzędu.

Sąd Okręgowy w Białymstoku w sprawie do sygn. akt II Cz 1092/11 rozpoznał zażalenie J. J. (1) na postanowienie z dnia 16 listopada 2011 roku i postanowieniem z dnia 15 grudnia 2011 roku oddalił zażalenie.

Postanowieniem z dnia 20 marca 2012 roku odrzucono ponowny wniosek J. J. (1) o ustanowienie pełnomocnika z urzędu.

Wyrokiem z dnia 12 kwietnia 2012 roku Sąd Rejonowy w Białymstoku oddalił powództwo.

Zażalenie na postanowienie z dnia 20 marca 2012 roku Sąd Rejonowy w Białymstoku odrzucił postanowieniem z dnia 17 kwietnia 2012 roku.

Sąd Okręgowy w Białymstoku w sprawie do sygn. akt II Cz 483/12 rozpoznał zażalenie J. J. (1) na postanowienie z dnia 17 kwietnia 2012 roku i postanowieniem z dnia 06 czerwca 2012 roku oddalił zażalenie.

Wyrokiem z dnia 04 października 2012 roku w sprawie do sygn. akt II Ca 728/12 Sąd Okręgowy w Białymstoku w wyniku apelacji J. J. (1) od wyroku z dnia 12 kwietnia 2012 roku w sprawie XI C 899/11 zmienił zaskarżony wyrok w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach procesu a w pozostałym zakresie oddalił apelację.

Następnie J. J. (1) składał wnioski o zwolnienie go od opłat i o ustanowienie pełnomocnika z urzędu w sprawach ze skargi kasacyjnej i o wznowienie postępowania, które były odrzucane.

Sąd Okręgowy w Białymstoku postanowieniem z dnia 09 maja 2012 roku w sprawie do sygn. akt II S 5/12 po rozpoznaniu skargi J. J. (1) na naruszenie jego prawa do rozpoznania sprawy toczącej się przed Sądem Rejonowym w Białymstoku pod sygn. XI C 899/11 bez nieuzasadnionej zwłoki odrzucił skargę z uwagi na braki formalne.

Kolejną skargę Sąd Okręgowy w Białymstoku odrzucił postanowieniem z dnia 20 czerwca 2012 roku w sprawie II S 9/12 z uwagi na braki formalne.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku postanowieniem z dnia 18 października 2012 roku w sprawie do sygn. akt II AS 17/12 po rozpoznaniu skargi J. J. (1) na naruszenie jego prawa do rozpoznania sprawy toczącej się przed Sądem Okręgowym w Białymstoku pod sygn. II Ca 728/12 bez nieuzasadnionej zwłoki odrzucił skargę z uwagi na braki formalne.

Kolejną skargę Sąd Apelacyjny w Białymstoku odrzucił postanowieniem z dnia 21 grudnia 2012 roku w sprawie II AS 22/12 z uwagi na złożenie jej po prawomocnym zakończeniu postępowania.

Z tej samej przyczyny Sąd Apelacyjny w Białymstoku odrzucił skargi J. J. (1) postanowieniami z dnia 28 stycznia 2013 roku (sprawa I AS 5/13) i z dnia 01 marca 2013 roku (sprawa I AS 29/13).

Dowód: / zapisek urzędowy z dnia 07 lipca 2015 roku - dołączony do obwoluty z kopią dokumentów z akt XI C 899/11 Sądu Rejonowego w Białymstoku;

kopie dokumentów wykonanych na podstawie akt XI C 899/11 Sądu Rejonowego w Białymstoku: pozew; postanowienie Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 16 listopada 2011 roku z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 15 grudnia 2011 roku w sprawie II Cz 1092/11 z uzasadnieniem; odpowiedź na pozew; postanowienie Sądu Apelacyjnego o w B. z dnia 07 czerwca 2010 roku w sprawie I ACz 829/10 z uzasadnieniem; protokół rozprawy z dnia 01 marca 2012 roku; postanowienie Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 20 marca 2012 roku z uzasadnieniem; protokół rozprawy z dnia 12 kwietnia 2012 roku; wyrok Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 12 kwietnia 2012 roku z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 17 kwietnia 2012 roku z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 09 maja 2011 roku w sprawie II S 5/12 z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 17 maja 2012 roku z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 06 czerwca 2012 roku w sprawie II Cz 483/12 z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 20 czerwca 2012 roku w sprawie II S 9/12 z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 05 września 2012 roku w sprawie II Cz 721/12 z uzasadnieniem; wyrok Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 04 października 2012 roku w sprawie I z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Apelacyjnego o w B. z dnia 18 października 2012 roku w sprawie I AS 17/12 z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 06 listopada 2012 roku w sprawie II Ca 728/12 z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 16 listopada 2012 roku w sprawie II Ca 728/12 z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 04 grudnia 2012 roku w sprawie II Ca 728/12 z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Apelacyjnego o w B. z dnia 21 grudnia 2012 roku w sprawie I AS 22/12 z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 03 stycznia 2013 roku w sprawie II Ca 728/12 z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Apelacyjnego o w B. z dnia 28 stycznia 2013 roku w sprawie I AS 5/13 z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 26 lutego 2013 roku w sprawie II Ca 728/12 z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Apelacyjnego o w B. z dnia 01 marca 2013 roku w sprawie I AS 5/13 z

uzasadnieniem; postanowienie Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 26 kwietnia 2013 roku w sprawie II Ca 728/12 z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 09 maja 2013 roku w sprawie II Ca 728/12 z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 28 maja 2013 roku w sprawie II Ca 728/12 z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 11 czerwca 2013 roku w sprawie II Ca 728/12 z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 28 czerwca 2013 roku w sprawie II Ca 728/12 z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 16 lipca 2013 roku w sprawie II Ca 728/12 z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 05 sierpnia 2013 roku w sprawie II Ca 728/12 z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 03 września 2013 roku w sprawie II Ca 728/12 z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 16 września 2013 roku w sprawie II Ca 728/12 z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 02 października 2013 roku w sprawie II Ca 728/12 z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 23 października 2013 roku w sprawie II Ca 728/12 z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 15 listopada 2013 roku w sprawie II Ca 728/12 z uzasadnieniem /.

W sprawie o sygn. akt **X C 463/11** toczącej się przed Sądem Rejonowym Olsztynie J. J. (1) wystąpił z pozwem o zapłatę 40 000 złotych tytułem zadośćuczynienia i odszkodowania przeciwko Skarbowi Państwa – Sąd Okręgowy w Warszawie.

Postanowieniem z dnia 09 września 2011 roku uwzględniono wniosek J. J. (1) o zwolnienie od kosztów sądowych.

Postanowieniem z dnia 19 września 2011 roku oddalono wniosek J. J. (1) o ustanowienie pełnomocnika z urzędu.

Wyrokiem z dnia 24 listopada 2011 roku Sąd Rejonowy w Olsztynie oddalił powództwo.

Wyrokiem z dnia 10 maja 2012 roku w sprawie do sygn. akt IX Ca 56/12 Sąd Okręgowy w Olsztynie oddalił apelację J. J. (1).

Dowód: / zapissek urzędowy z dnia 25 lipca 2016 roku, k. 273;

kopie dokumentów wykonanych na podstawie akt X C 463/11 Sądu Rejonowego w Olsztynie: pozew, k. 276-277; postanowienie Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 09 września 2011 roku, k. 278; postanowienie Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 19 września 2011 roku, k. 279; postanowienie Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 07 października 2011 roku, k. 280; odpowiedź na pozew k. 281-285; protokół rozprawy z dnia 24 listopada 2011 roku, k. 285; wyrok z dnia 24 listopada 2011 roku, k. 286; uzasadnienie wyroku, k. 287-288; protokół rozprawy apelacyjnej z 10 maja 2012 roku k. 289; wyrok Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 10 maja 2012 roku z uzasadnieniem, k. 290-293 /.

W sprawie o sygn. akt **I C 256/08** toczącej się przed Sądem Okręgowym w Gdańsku J. J. (1) wystąpił z pozwem o zapłatę tytułem zadośćuczynienia i odszkodowania przeciwko Skarbowi Państwa- Aresztowi Śledczemu w Gdańsku.

Postanowieniem referendarza z dnia 19 marca 2008 roku uwzględniono częściowo wniosek J. J. (1) o zwolnienie od kosztów sądowych.

Postanowieniem z dnia 04 kwietnia 2008 roku orzeczenie referendarza utrzymano w mocy.

Postanowieniem z dnia 07 lipca 2008 roku oddalono wniosek J. J. (1) o ustanowienie pełnomocnika z urzędu.

Zarządzeniem z dnia 21 listopada 2008 roku zwrócono pozew z uwagi na nieuiszczenie opłaty od pozwu.

Zarządzeniem z dnia 15 grudnia 2008 roku Sąd Okręgowy w Gdańsku uchylił własne zarządzenie z dnia 21 listopada 2008 roku.

Postanowieniem z dnia 14 stycznia 2009 roku zwolniono J. J. (1) w całości od kosztów sądowych.

Wyrokiem z dnia 22 grudnia 2010 roku Sąd Okręgowy w Gdańsku zasądził na rzecz J. J. (1) od Skarbu Państwa – Aresztu Śledczego w Gdańsku kwotę 3000 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 19 stycznia 2009 roku do dnia zapłaty a w pozostałym zakresie powództwo oddalił.

Wyrokiem z dnia 27 marca 2012 roku Sąd Apelacyjny w Gdańsku w sprawie do sygn. akt I ACa 233/11 oddalił obie apelacje.

J. J. (1) złożył skargę kasacyjną od tego wyroku a Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 22 stycznia 2013 roku w sprawie IV CSK 577/12 odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Dowód: / zapisek urzędowy z dnia 04 marca 2016 roku, k. 263;

kopie dokumentów wykonanych na podstawie akt I C 256/08 Sądu Okręgowego w Gdańsku: postanowienie Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 19 marca 2008 roku z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 04 kwietnia 2008 roku z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 25 kwietnia 2008 roku z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 24 czerwca 2008 roku z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 07 lipca 2008 roku z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Apelacyjnego o w Gdańsku z dnia 29 września 2008 roku w sprawie I ACz 1087/08 z uzasadnieniem; zarządzenie przewodniczącego Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 21 listopada 2008 roku z uzasadnieniem; zarządzenie przewodniczącego Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 15 grudnia 2008 roku z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 14 stycznia 2009 roku; odpowiedź na pozew; protokół rozprawy z dnia 13 marca 2009 roku; protokół rozprawy z dnia 21 kwietnia 2009 roku; protokół rozprawy z dnia 17 czerwca 2009 roku; protokół rozprawy z dnia 17 sierpnia 2009 roku; opinia; protokół rozprawy z dnia 13 grudnia 2010 roku; wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 22 grudnia 2010 roku z uzasadnieniem; apelacja pozwanego; protokół rozprawy apelacyjnej z dnia 14 kwietnia 2011 roku; protokół rozprawy apelacyjnej z dnia 26 maja 2011 roku; postanowienie Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 06 września 2011 roku w sprawie I S 71/11 z uzasadnieniem; protokół rozprawy apelacyjnej z dnia 29 września 2011 roku; opinia; protokół rozprawy apelacyjnej z dnia 27 marca 2012 roku; wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 27 marca 2012 roku w sprawie I ACa 233/11 z uzasadnieniem; skarga kasacyjna J. J. (1); postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2013 roku w sprawie IV CSK 577/12 z uzasadnieniem; postanowienie Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 20 października 2013 roku /.

Kwota 3000 złotych zasądzona prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 22 grudnia 2010 roku w sprawie I C 256/08 została po uwzględnieniu narosłych odsetek wypłacona w dniu 17 kwietnia 2012 roku w łącznej wysokości 4 265,10 złotych na rachunek Aresztu Śledczego w W. gdzie przebywał J. J. (1).

Z kwoty tej 340,67 złotych przekazano w dniu 10 maja 2012 roku na poczet zajęcia egzekucyjnego w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wejherowie w sprawie KMS 901/10 na podstawie art. 113 §2 ustawy kodeks karny wykonawczy.

Na tej samej podstawie prawnej kwotę 3 565,75 złotych przekazano w dniu 10 maja 2012 roku na poczet zajęcia egzekucyjnego w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wejherowie w sprawie KM 1490/11.

Pozostałą kwotę, tj. 358,68 złotych pozostawiono jako wolną od zajęcia (na podstawie art. 113 §6 pkt. 4 ustawy kodeks karny wykonawczy). Z tej sumy kwotę 143,47 złotych przekazano na poczet środków pieniężnych przekazywanych skazanemu w chwili zwolnienia z zakładu karnego na podstawie art. 126 §1 i §2 kodeksu karnego wykonawczego. Z kolei kwotę 215,21 złotych J. J. (1) przeznaczył na zakupy w kantynie Aresztu Śledczego w W..

Z dyspozycjami tymi nie zgadzał się powód J. J. (1), który składał skargi do dyrektora Aresztu Śledczego.

Okręgowy Inspektorat Służby Więziennej w Gdańsku pismem z dnia 25 czerwca 2012 roku nie podzielił zarzutów J. J. (1).

Dowód: / pismo dyrektora Aresztu Śledczego w W. z dnia 10 października 2016 roku, k. 310-311 i k. 324-325; informacja o saldzie i potrąceniach, k. 312 i k. 326; pisma J. J. (1) z dnia 25 kwietnia 2012 roku, k. 315-316 i k. 317-318 oraz k. 53-55, k. 328-329; pismo Okręgowego Inspektoratu Służby Więziennej z dnia 25 czerwca 2012 roku, k. 313-314 i k. 327; zaświadczenie dyrektora Aresztu Śledczego w W. z dnia 24 kwietnia 2012 roku, k. 319 i k. 52, k. 330; notatka służbowa z dnia 30 lipca 2012 roku, k. 49; pismo dyrektora Aresztu Śledczego w Gdańsku z dnia 12 lipca 2015 roku, k. 50; wezwanie do zapłaty z dnia 04 lipca 2012 roku, k. 51; notatka służbowa z dnia 18 maja 2012 roku, k. 56; sprawozdanie dyrektora Aresztu Śledczego w W. z dnia 23 maja 2012 roku, k. 57; wezwanie do zapłaty z dnia 23 maja 2012 roku, k. 58; pismo dyrektora Aresztu Śledczego w W. z dnia 11 czerwca 2012 roku, k. 59 /.

W okresie między 2011 a 2013 rokiem J. J. (1) uzyskał kwoty na podstawie innych wyroków sądowych. Kwoty te były przekazywane częściowo do jego dyspozycji a częściowo na poczet zajęć komorniczych.

Dowód: / pismo dyrektora Aresztu Śledczego w W. z dnia 20 marca 2013 roku, k. 93 /.

Od urodzenia powód cierpi z powodu encefalopatii poporodowej a od szeregu lat z nawarstwionej na podłożu organicznym paranoi panicznej (paranoia querulatoria) według obecnej klasyfikacji chorób F 30.1.

W okresie od 2000 roku w związku z pozbawieniem wolności pobytami w jednostkach penitencjarnych powód J. J. (1) był wielokrotnie konsultowany medycznie.

W badaniach i konsultacjach lekarskich przeprowadzanych od tamtej pory diagnozowano u powoda wrodzony zez zbieżny oka prawego, wadę wzroku oka lewego, cerebrastenię (zespół organicznych zaburzeń psychicznych, reakcję mózgu na niewielkie zakłócenia jego czynności, męczliwość, chwiejność nastroju, osłabienie, drażliwość, zaburzenia snu i pamięci, trudności koncentracji uwagi, bóle i zawroty głowy), zaburzenia osobowości, zaburzenia depresyjne, nadciśnienie tętnicze, osobowość dysocjalna (antyspołeczną), nieczułość osobowościowa, zaniżoną i upośledzoną osobowość wyższą.

Powód uskarżał się także na dolegliwości gastryczne, z tym że stwierdzano u niego nadwagę (na dzień 10 stycznia 2011 roku o 21 kg). Powód okresowo przyjmował leki osłaniające błonę śluzową żołądka. Natomiast nie wymagał stosowania specjalistycznych leków czy choćby diety z powodu zaostrzenia wrzodziejącego zapalenia jelita grubego.

Powód otrzymywał leki adekwatne do jego schorzeń, tj. leki antydepresyjne, leki przeciwcisnieniowe. Korzystał z konsultacji okulistycznych, internistycznych, kardiologicznych i psychiatrycznych.

Dowód: / kopia dokumentacji lekarskiej powoda J. J. (1) za okres od 2000 roku, k. 94; opinia biegłego lekarza specjalisty do spraw chorób wewnętrznych Dr med. A. K. z dnia 27 stycznia 2014 roku, k. 191-197; opinia biegłego lekarza specjalisty chorób psychicznych dr hab., med. M. T. z dnia z 10 kwietnia 2014, k. 198-201 /.

W okresie gdy toczyły się sprawy sądowe wskazane przez powoda w pozwie nie nastąpiło pogorszenie jego stanu zdrowia. Również tok spraw sądowych wskazanych w pozwie nie miał wpływu na pogorszenie stanu zdrowia powoda.

Dowód: / opinia biegłego lekarza specjalisty do spraw chorób wewnętrznych Dr med. A. K. z dnia 27 stycznia 2014 roku, k. 191-197; opinia biegłego lekarza specjalisty chorób psychicznych dr hab., med. M. T. z dnia z 10 kwietnia 2014, k. 198-201 /.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o powołane wyżej dowody, z tym, że Sąd nie dał wiary twierdzeniom powoda przytoczonym w pozwie jakoby we wskazanych przez niego sprawach nastąpiła przewlekłość.

Sąd orzekający w niniejszej sprawie dotarł do akt sądowych w sprawach wskazanych przez powoda w pozwie, tj. do akt sądowych: Sądu Rejonowego w Wejherowie w sprawie do sygn. akt I Co 18/12, Sądu Rejonowego w Zakopanem w sprawie do sygn. akt I Co 1317/11, Sądu Rejonowego w Gdańsk – Południe w Gdańsku w sprawie do sygn. akt I C 710/10, Sądu Rejonowego w Gdańsk – Południe w Gdańsku w sprawie do sygn. akt I C 1187/10, Sądu Okręgowego w Łodzi w sprawie do sygn. akt I C 14/12, Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie w sprawie do

sygn. akt I C 1996/10, Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie w sprawie do sygn. akt I C 364/11 (pierwotna sygn. akt I C 1677/08), Sądu Rejonowego w Gdańsk – Południe w Gdańsku w sprawie do sygn. akt XII 1Co 4788/11, Sądu Rejonowego w Sopocie w sprawie do sygn. akt I C 102/10, Sądu Rejonowego w Gdańsk – Południe w Gdańsku w sprawie do sygn. akt I C 55/12, Sądu Rejonowego w Wejherowie w sprawie do sygn. akt I Co 4308/12 (pierwotna sygn. I 1Co 6705/11), Sądu Rejonowego w Gdyni w sprawie do sygn. akt I C 203/14 (poprzednia sygn. I C 359/11 Sądu Rejonowego w Wejherowie), Sądu Rejonowego w Gdyni w sprawie do sygn. akt I C 211/10, Sądu Okręgowego w Gdańsku w sprawie do sygn. akt XV C 792/13 (poprzednia sygn. II C 706/11 Sądu Okręgowego w Katowicach) Sądu Rejonowego w Białymstoku w sprawie do sygn. akt XI C 899/11.

Na tej podstawie Sąd poczynił ustalenia faktyczne w sprawie na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach poszczególnych spraw.

Dodać należy, że prawu procesowemu nie jest znany „dowód z akt”.

Zawarte w art. 224 § 2 k.p.c. sformułowanie "...gdy ma być przeprowadzony dowód z akt..." oznacza możliwość dopuszczenia dowodu z dokumentów znajdujących się w aktach (tak: wyrok SN z dnia 29 stycznia 2002 roku V CKN 721/00, publ. OSNC 2002/12/153, Biul.SN 2002/5/12, M.Prawn. 2002/12/559).

Zatem strona, która chce skorzystać z tego środka dowodowego (dowodu z dokumentu), powinna go oznaczyć i wskazać jego miejsce w aktach. Nie czyniąc tego, powołuje - jak już podkreślono - środek dowodowy nieznan polskiemu prawu procesowemu.

Powód w pozwie nie wskazał z jakich dokumentów z akt poszczególnych spraw domaga się przeprowadzenia dowodu.

Strona pozwana zarzuciła, iż formułowane przez powoda w ten sposób wnioski dowodowe nie roszą wykazania żadnej z przesłanek mających znaczenie w sprawie, bo zostały sformułowane wadliwie.

Zgodnie z art. 3 k.p.c. obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach, jednak ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy obciąża stronę, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.).

Artykuł 6 k.c. zawiera jedynie ogólną zasadę rozkładu ciężaru dowodu i określa reguły dowodzenia, nie stanowi natomiast samodzielnej podstawy rozstrzygnięcia, gdyż tę tworzy przepis prawa materialnego, który także konkretyzuje rozkład ciężaru dowodu. Ciężar dowodu w postępowaniu cywilnym z reguły spoczywa na powodzie. Zasadniczo powinien on dowieść wystąpienia faktów tworzących jego prawo podmiotowe będące źródłem roszczeń oraz faktów uzasadniających jego odpowiedź na zarzuty pozwanego, natomiast pozwany dowodzi faktów uzasadniających jego zarzuty przeciwko roszczeniu powoda - fakty tamujące oraz niweczące (wyroki SN: z dnia 20 grudnia 2006 r., IV CSK 299/06, LEX nr 233051; z dnia 29 września 2005 r., III CK 11/05, LEX nr 187030). Reguły rozkładu ciężaru dowodu mają charakter gwarancyjny, wskazując stronę, która poniesie negatywne konsekwencje nieudowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia istotne znaczenie.

Zgodnie z dyspozycją art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Sąd może dopuścić dowód niewskazany przez stronę.

Z art. 232 k.p.c. wynika zasada, że to strony, a nie sąd, powinny przedstawiać materiał pozwalający poczynić ustalenia faktyczne, z których wywodzą skutki prawne. Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik procesu (wyrok SN z dnia 7 października 1998 r., II UKN 244/98, OSNAPiUS 1999, nr 20, poz. 662), jak również nie jest jego rzeczą zarządzanie dochodzenia w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, sąd nie jest też zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 r., I CKU 45/96, OSNC 1997, nr 6-7, poz. 76). Dopuszczenie dowodu z urzędu powinno nastąpić przede wszystkim wtedy, gdy wiadomość o konkretnych środkach dowodowych, istotnych dla poczynienia ustaleń, powźmie sąd drogą urzędową, np. z

oświadczeń strony lub z akt danej sprawy, nie zaś drogą pozaprosową, i jeżeli przemawiają za tym szczególne względy.

Na marginesie wskazać trzeba, że przewidziana w zdaniu drugim art. 232 k.p.c. możliwość dopuszczenia dowodu niewskazanego przez strony jest prawem, a nie obowiązkiem sądu (tak: uchwała składu siedmiu sędziów SN z dnia 19 maja 2000 r., III CZP 4/00, OSNC 2000, nr 11, poz. 195), i ma charakter dyskrecjonalnej czynności podejmowanej przez sąd z urzędu. Czynności sądu z urzędu w tym zakresie powinny mieć charakter subsydiarny, a więc mogą być podjęte, gdy inne działania zmierzające do pobudzenia aktywności stron przez właściwe pouczenia (art. 5 k.p.c.,) czy zobowiązania (art. 207 § 2 i 3 k.p.c.) nie przyniosą właściwego rezultatu.

Pamiętać trzeba, że przewidziane w art. 232 k.p.c. uprawnienie sądu do dopuszczenia dowodu nie wskazanego przez strony ma charakter wyjątkowy, co oznacza, że nieprzeprowadzenie tego dowodu przez sąd z urzędu tylko w szczególnym wypadku może uzasadniać podstawę kasacyjną (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 marca 1998 roku, II CKN 656/97, publ. OSNC 1998, nr 12, poz. 208).

Przewidziane w art. 232 zdanie drugie uprawnienie sądu do działania z urzędu może przekształcić się w procesowy obowiązek sądu tylko w wyjątkowych okolicznościach, ale nie wtedy, gdy strona nie realizuje swoich obowiązków procesowych, negując zarządzenia sądu.

Taki szczególny przypadek uzasadniający dopuszczenie dowodu z urzędu z reguły zachodzi, gdy strona w postępowaniu przed sądami niższych instancji nie była reprezentowana przez adwokata lub radcę prawnego (tak: wyrok SN z dnia 26 marca 2009 r., I CSK 415/08, LEX nr 577152; postanowienie SN z dnia 21 marca 2003 r., II CK 1267/00, niepubl.).

W okolicznościach niniejszej sprawy Sąd uznał zatem, iż jest podstawa do dopuszczenia dowodu z dokumentów z akt spraw sądowych wskazanych przez powoda.

Na marginesie wskazać trzeba, że możliwość zapoznania się przez Sąd orzekający w niniejszej sprawie z materiałem dowodowym wynikającym z innych spraw sądowych wydłużała się w czasie z uwagi na to, że akta poszczególnych spraw z reguły nie były dostępne w siedzibach Sądów orzekających w tych sprawach lecz akta były one wypożyczone do innych sądów.

Okolicznością bowiem znaną sądowni z urzędu jest to, iż powód J. J. (1) od wielu już lat inicjuje bardzo dużo spraw sądowych w sądach różnych szczebli (rejonowe, okręgowe, apelacyjne) w całej Polsce składając wnioski, pozwy i skargi. W żądaniach o odszkodowanie czy zadośćuczynienie kierowanych przeciwko Skarbowi Państwa powód powołuje się na przewlekłość postępowania w jego sprawach wcześniej rozpoznawanych i prawomocnie zakończonych.

W ocenie Sądu orzekającego w niniejszej sprawie celowym było dotarcie do akt sądowych w zakończonych sprawach powołanych w pozwie dla zbadania toku tych spraw, ich przedmiotu oraz podejmowanych czynności procesowych.

Wbrew zarzutom powoda Sąd orzekający w niniejszej sprawie nie dopatrył się w podanych sprawach przewlekłości postępowania.

Podnieść bowiem należy, że na czas trwania postępowań sądowych toczących się z udziałem powoda miała zdecydowany wpływ jego aktywność, przejawiająca się w cyklicznym, nieuzasadnionym kwestionowaniu wszystkich decyzji i orzeczeń wydawanych w sprawach wyżej wymienionych.

W poszczególnych sprawach powód składał też skargi na przewlekłość, które były bądź odrzucane z przyczyn formalnych bądź oddalane jako niezasadne.

W sprawie rozpoznawanej w Sądzie Gdańsk – Południe w Gdańsku do sygn. akt. I C 1187/10 Sąd Okręgowy w Gdańsku postanowieniem z dnia 21 czerwca 2012 roku w sprawie do sygn. akt XVI S 118/12 po rozpoznaniu skargi J. J. (1) na

naruszenie jego prawa do rozpoznania sprawy toczącej się przed Sądem Rejonowym Gdańsk – Południe w Gdańsku pod sygn. I C 1187/10 bez nieuzasadnionej zwłoki odrzucił skargę z uwagi na nieopłacenie skargi.

Sąd Okręgowy w Warszawie postanowieniem z dnia 19 września 2011 roku w sprawie do sygn. akt V S 118/11 po rozpoznaniu skargi J. J. (1) na naruszenie jego prawa do rozpoznania sprawy toczącej się przed Sądem Rejonowym dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie pod sygn. I C 1996/10 bez nieuzasadnionej zwłoki oddalił skargę uznając, iż w sprawie nie zaszła przewlekłość postępowania, a wszystkie czynności były przez Sąd Rejonowy podejmowane prawidłowo i systematycznie. Na czas trwania postępowania miały zaś wpływ wnioski J. J. (1) o zwolnienie od kosztów i ustanowienie pełnomocnika z urzędu jak i jego zażalenia.

Sąd Okręgowy w Warszawie postanowieniem z dnia 07 kwietnia 2010 roku w sprawie do sygn. akt V S 12/10 po rozpoznaniu skargi J. J. (1) na naruszenie jego prawa do rozpoznania sprawy toczącej się przed Sądem Rejonowym dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie pod sygn. I C 1677/08 bez nieuzasadnionej zwłoki odrzucił skargę. Sąd Okręgowy w Warszawie postanowieniem z dnia 07 lipca 2011 roku w sprawie do sygn. akt V S 75/11 po rozpoznaniu skargi J. J. (1) na naruszenie jego prawa do rozpoznania sprawy toczącej się przed Sądem Rejonowym dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie pod sygn. I C 364/11 bez nieuzasadnionej zwłoki odrzucił skargę z uwagi na brak opłaty od skargi. Z tej samej przyczyny Sąd Okręgowy w Warszawie postanowieniem z dnia 14 października 2011 roku odrzucił skargę J. J. (1) w sprawie do sygn. akt V S 205/11.

Sąd Okręgowy w Gdańsku postanowieniem z dnia 16 kwietnia 2012 roku w sprawie do sygn. akt XVI S 154/12 po rozpoznaniu skargi J. J. (1) na naruszenie jego prawa do rozpoznania sprawy toczącej się przed Sądem Rejonowym Gdańsk – Południe w Gdańsku pod sygn. XII 1 Co 4788/12 bez nieuzasadnionej zwłoki oddalił skargę uznając, iż do przewlekłości postępowania nie doszło, sąd rejonowy zaś podejmował czynności w rozsądnych terminach i bez zbędnej zwłoki. Sąd Okręgowy w Gdańsku postanowieniem z dnia 30 stycznia 2013 roku w sprawie do sygn. akt XVI S 517/12 po rozpoznaniu kolejnej skargi J. J. (1) na naruszenie jego prawa do rozpoznania sprawy toczącej się przed Sądem Rejonowym Gdańsk – Południe w Gdańsku pod sygn. XII 1 Co 4788/12 bez nieuzasadnionej zwłoki odrzucił z uwagi na to, że od rozpoznania poprzedniej skargi nie upłynęło 12 miesięcy. Również kolejną skargę Sąd Okręgowy w Gdańsku odrzucił postanowieniem z dnia 22 grudnia 2014 w sprawie do sygn. akt XVI S 1821/14 z uwagi na braki formalne.

Sąd Okręgowy w Gdańsku postanowieniem z dnia 08 lutego 2011 roku w sprawie do sygn. akt III S 5/11 po rozpoznaniu skargi J. J. (1) na naruszenie jego prawa do rozpoznania sprawy toczącej się przed Sądem Rejonowym w Sopocie pod sygn. I C 102/10 bez nieuzasadnionej zwłoki oddalił skargę. Sąd Okręgowy nie doszukał się okoliczności, które uzasadniałyby zarzut naruszenia prawidłowości i terminowości czynności podejmowanych przez Sąd Rejonowy. Kolejną skargę Sąd Okręgowy w Gdańsku odrzucił postanowieniem z dnia 27 października 2011 roku w sprawie do sygn. akt III S 191/11 z uwagi na to, że od rozpoznania poprzedniej skargi nie upłynęło 12 miesięcy. Sąd Okręgowy w Gdańsku postanowieniem z dnia 19 kwietnia 2012 roku w sprawie do sygn. akt XVI S 150/12 oddalił skargę, uznając, że czynności procesowe były podejmowane w terminie. W sprawach do sygn. akt. I S 267/13, I S 326/14, I S 542/14, I S 139/15 Sąd Apelacyjny w Gdańsku postanowieniami z dnia 24 września 2013 roku, 17 czerwca 2014 roku, 24 października 2014 roku, 31 marca 2015 roku odrzucał skargi J. J. (1) na przewlekłość postępowania przed Sądem Okręgowym w Gdańsku w sprawie XVI Ca 1080/12 uznając, że po zakończeniu postępowania apelacyjnego brak jest podstaw do merytorycznego badania skarg.

Sąd Okręgowy w Gdańsku postanowieniem z dnia 23 listopada 2012 roku w sprawie do sygn. akt III S 361/12 po rozpoznaniu skargi J. J. (1) na naruszenie jego prawa do rozpoznania sprawy toczącej się przed Sądem Rejonowym w Wejherowie pod sygn. I 1Co 4308/12 bez nieuzasadnionej zwłoki odrzucił skargę z uwagi na to, że wniesiono ją po prawomocnym zakończeniu postępowania.

Sąd Okręgowy w Gdańsku postanowieniem z dnia 07 października 2013 roku w sprawie do sygn. akt III S 431/13 po rozpoznaniu skargi J. J. (1) na naruszenie jego prawa do rozpoznania sprawy toczącej się przed Sądem Rejonowym w Gdyni pod sygn. I C 211/10 bez nieuzasadnionej zwłoki odrzucił skargę z uwagi na to, że wniesiono ją po prawomocnym zakończeniu postępowania.

Sąd Apelacyjny w Katowicach postanowieniem z dnia 17 kwietnia 2012 roku w sprawie do sygn. akt I S 9/12 po rozpoznaniu skargi J. J. (1) na naruszenie jego prawa do rozpoznania sprawy toczącej się przed Sądem Okręgowym w Katowicach pod sygn. I C 706/11 bez nieuzasadnionej zwłoki oddalił skargę z uwagi na brak uzasadnionych podstaw. Kolejne skargi Sąd Apelacyjny w Katowicach odrzucił postanowieniami z dnia 14 sierpnia 2012 roku (w sprawie I S 60/12) i z dnia 31 sierpnia 2012 roku (w sprawie I S 61/12) z uwagi na ich wniesienie w terminie krótszym niż 12 miesięcy od rozpoznania poprzedniej skargi.

Sąd Okręgowy w Białymstoku postanowieniem z dnia 09 maja 2012 roku w sprawie do sygn. akt II S 5/12 po rozpoznaniu skargi J. J. (1) na naruszenie jego prawa do rozpoznania sprawy toczącej się przed Sądem Rejonowym w Białymstoku pod sygn. XI C 899/11 bez nieuzasadnionej zwłoki odrzucił skargę z uwagi na braki formalne. Kolejną skargę Sąd Okręgowy w Białymstoku odrzucił postanowieniem z dnia 20 czerwca 2012 roku w sprawie II S 9/12 z uwagi na braki formalne.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku postanowieniem z dnia 18 października 2012 roku w sprawie do sygn. akt II AS 17/12 po rozpoznaniu skargi J. J. (1) na naruszenie jego prawa do rozpoznania sprawy toczącej się przed Sądem Okręgowym w Białymstoku pod sygn. II Ca 728/12 bez nieuzasadnionej zwłoki odrzucił skargę z uwagi na braki formalne. Kolejną skargę Sąd Apelacyjny w Białymstoku odrzucił postanowieniem z dnia 21 grudnia 2012 roku w sprawie II AS 22/12 z uwagi na złożenie jej po prawomocnym zakończeniu postępowania. Z tej samej przyczyny Sąd Apelacyjny w Białymstoku odrzucił skargi J. J. (1) postanowieniami z dnia 28 stycznia 2013 roku (sprawa I AS 5/13) i z dnia 01 marca 2013 roku (sprawa I AS 29/13).

W związku z żądaniem powoda zawartym w pozwie o zapłatę kwoty 3 900 złotych tytułem odszkodowania i 10 000 złotych tytułem zadośćuczynienia od Skarbu Państwa – Areszt Śledczy w W. Sąd przeprowadził dowód z dokumentów z akt sprawy I C 256/08 toczącej się przed Sądem Okręgowym w Gdańsku. Bezspornie prawomocnym wyrokiem z dnia 22 grudnia 2010 roku Sąd Okręgowy w Gdańsku zasądził na rzecz J. J. (1) od Skarbu Państwa – Aresztu Śledczego w Gdańsku kwotę 3000 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 19 stycznia 2009 roku do dnia zapłaty a w pozostałym zakresie powództwo oddalił.

Na podstawie dokumentów dołączonych przez stronę pozwaną do odpowiedzi na pozew (k. 48-59) oraz informacji i dokumentów przez dyrektora Aresztu Śledczego w W. (k. 310-319 i k. 324-330) Sąd ustalił, iż kwota 3000 złotych zasądzona prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 22 grudnia 2010 roku w sprawie I C 256/08 została po uwzględnieniu narosłych odsetek wypłacona w dniu 17 kwietnia 2012 roku w łącznej wysokości 4 265,10 złotych na rachunek Aresztu Śledczego w W. gdzie przebywał J. J. (1). Z kwoty tej 340,67 złotych przekazano w dniu 10 maja 2012 roku na poczet zajęcia egzekucyjnego w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wejherowie w sprawie KMS 901/10 na podstawie art. 113 §2 ustawy kodeks karny wykonawczy. Na tej samej podstawie prawnej kwotę 3 565,75 złotych przekazano w dniu 10 maja 2012 roku na poczet zajęcia egzekucyjnego w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wejherowie w sprawie KM 1490/11. Pozostałą kwotę, tj. 358,68 złotych pozostawiono jako wolną od zajęcia (na podstawie art. 113 §6 pkt. 4 ustawy kodeks karny wykonawczy). Z tej sumy kwotę 143,47 złotych przekazano na poczet środków pieniężnych przekazywanych skazanemu w chwili zwolnienia z zakładu karnego na podstawie art. 126 §1 i §2 kodeksu karnego wykonawczego. Z kolei kwotę 215,21 złotych J. J. (1) przeznaczył na zakupy w kantynie Aresztu Śledczego w W..

Bezspornie z dyspozycjami tymi nie zgadzał się powód J. J. (1), który składał skargi do dyrektora Aresztu Śledczego. Okręgowy Inspektorat Służby Więziennej w Gdańsku pismem z dnia 25 czerwca 2012 roku nie podzielił zarzutów J. J. (1).

Z tych względów Sąd ocenił iż wniosek powoda zawarty w piśmie procesowym z dnia 23 października 2012 roku (k. 65) o przesłuchanie w charakterze świadków kierownika ambulatorium, technika działu finansowego i dyrektora Aresztu Śledczego w Gdańsku celem wykazania bezpodstawnego rozdysponowania środkami zasądzonymi na jego

rzecz wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku w sprawie I C 256/08 jest bezprzedmiotowy i dowód z tych zeznań Sąd pominął.

Kwestia wypłaty i rozdysponowania środków wynikających z wyroku w sprawie I C 256/08 jest bowiem bezsporna. Nie budzi także wątpliwości podstawa prawna na jakiej środki te wypłacono, stąd zeznania świadków nie mogłyby podważyć faktów wynikających z dokumentów.

Zgodnie zaś z dyspozycją art. 227 k.p.c. przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie. Skoro przedmiotem postępowania dowodowego są tylko fakty mające istotne znaczenie dla merytorycznej oceny dochodzonego roszczenia, to domaganie się przez stronę przeprowadzenia dowodów na inne okoliczności, nie może być uwzględnione przez sąd orzekający, ponieważ prowadziłoby to do przewlekłości postępowania sądowego (tak: wyrok SN z dnia 13 lutego 1997 r., I PKN 71/96, OSNP 1997, nr 19, poz. 377; wyrok SA w Warszawie z dnia 13 kwietnia 2006 r., III AUa 35/06, Apel.-W-wa 2006, nr 4, poz. 16).

Kwestia oceny czy środki pieniężne zasądzone powodowi na podstawie wyroku w sprawie I C 256/08 zostały lub nie zostały prawidłowo rozdysponowane nie mieści się już w kategorii faktów lecz ważeń prawnych, których każdorazowo dokonuje Sąd w wyroku.

Stąd wniosek powoda o przesłuchanie świadków w świetle dyspozycji art. 277 k.p.c. należało pominąć.

Sąd uwzględnił wniosek powoda zawarty w pozwie (k. 1/2) o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłych lekarzy na okoliczność ustalenia czy w związku z tokiem spraw sądowych wskazanych w pozwie pogorszył się stan zdrowia powoda.

O przeprowadzenie tego dowodu z uwagi na pobyt powoda w Areszcie Śledczym w W. Sąd zwrócił się do Sądu Rejonowego w Wejherowie (k. 95)

W tym celu Sąd zwrócił się o dokumentację lekarską powoda za okres jego pobytu w jednostkach penitencjarnych (k. 91 w zw. z k. 94)

Sąd podzielił jako fachowe i rzetelne opinie biegłego lekarza specjalisty do spraw chorób wewnętrznych dr med. A. K. z dnia 27 stycznia 2014 roku (k. 191-197) oraz biegłego lekarza specjalisty chorób psychicznych dr hab., med. M. T. z dnia 10 kwietnia 2014 (k. 198-201).

Biegli analizowali dostępną dokumentację medyczną powoda i w oparciu o posiadaną wiedzę medyczną opiniowali, iż w okresie, gdy toczyły się sprawy sądowe wskazane przez powoda w pozwie nie nastąpiło pogorszenie jego stanu zdrowia. Również tok spraw sądowych nie miał wpływu na pogorszenie stanu zdrowia powoda.

Do tych opinii żadna ze stron nie złożyła zarzutów.

Sąd zwrócił się z odezwą (k. 95) do Sądu Rejonowego w Wejherowie o przesłuchanie powoda w charakterze strony na okoliczność twierdzeń jego pozwu.

Powód nie stawiał się jednak na przesłuchanie w dniu 21 maja 2013 roku w sprawie Cps 78/13 (k. 123).

Pomimo ponownej odezwy (k. 145/2) powód nie zgłosił się na przesłuchanie w dniu 21 października 2014 roku w Sądzie Rejonowym w Wejherowie w sprawie prowadzonej pod sygn. akt. I Cps 165/13 odmawiając uczestnictwa w czynności (akta I Cps 165/13).

Z tych względów Sąd pominął dowód z zeznań powoda.

Sąd miał bowiem na uwadze, iż zgodnie z treścią art. 299 k.p.c. dowód z zeznań stron ma charakter subsydiarny i dowód taki prowadzi się jeżeli po wyczerpaniu środków dowodowych lub w ich braku pozostały niewyjaśnione fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy.

Dyspozycja art. 302 § 1 k.p.c. pozwala pominąć dowód z zeznań stron w zupełności, gdy z przyczyn natury faktycznej lub prawnej strona nie stawiała się na przesłuchanie stron lub odmówiła zeznań.

Strona, która nie stawia się na rozprawie lub odmawia składania zeznań, podejmuje ryzyko, że zastosowanie znajdzie przepis art. 302 § 1 k.p.c..

W orzecznictwie wyrażono bowiem pogląd, iż taka strona nie może wówczas skutecznie zarzucać naruszenia jej praw procesowych. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 grudnia 1998 roku, I PKN 505/98, publ. OSNP 2000, nr 3, poz. 110, uznał, że sąd drugiej instancji może pominąć dowód z przesłuchania strony, jeżeli został on dopuszczony w pierwszej instancji, a strona przez własne niestawiennictwo uniemożliwiła jego przeprowadzenie.

Podobny pogląd wyraził Sąd Apelacyjny w Krakowie rozpoznając apelację a analogicznym stanie faktycznym z powództwa J. J. (1) (tak: wyrok SA w Krakowie z dnia 11 czerwca 2014 roku I ACa 499/14, publ. LEX 1544818).

W ocenie Sądu brak podstaw do kwestionowania powyższych ustaleń.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo w całości, jako bezzasadne, a przede wszystkim nieudowodnione podlega oddaleniu.

W pozwie skierowanym przeciwko Skarbowi Państwa - reprezentowanemu przez Prezesa Sądu Rejonowego w Zakopanem, Prezesa Sądu Rejonowego w Wejherowie, Prezesa Sądu Okręgowego w Nowym Sączu, Prezesa Sądu Rejonowego Gdańsk Południe w Gdańsku, Prezesa Sądu Okręgowego w Gdańsku, Prezesa Sądu Rejonowego w Sopocie, Prezesa Sądu Rejonowego w Gdyni, Prezesa Sądu Apelacyjnego w Katowicach, Prezesa Sądu Okręgowego w Katowicach, Prezesa Sądu Rejonowego w Białymstoku, Prezesa Sądu Okręgowego w Białymstoku, Prezesa Sądu Okręgowego w Łodzi, Prezesa Sądu Apelacyjnego w Łodzi, Prezesa Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie, Prezesa Sądu Okręgowego w Warszawie, Prezesa Sądu Okręgowego w Olsztynie i Prezesa Sądu Okręgowego w Olsztynie powód J. J. (1) wniósł o zasądzenie solidarnie kwoty 80000 zł tytułem zadośćuczynienia za przewlekłe toczące się postępowania sądowe prowadzone w sprawach wskazanych w pozwie.

Powołał się powód na tok spraw sądowych na podstawie akt sądowych: Sądu Rejonowego w Wejherowie w sprawie do sygn. akt I Co 18/12, Sądu Rejonowego w Zakopanem w sprawie do sygn. akt I Co 1317/11, Sądu Rejonowego w Gdańsk – Południe w Gdańsku w sprawie do sygn. akt I C 710/10, Sądu Rejonowego w Gdańsk – Południe w Gdańsku w sprawie do sygn. akt I C 1187/10, Sądu Okręgowego w Łodzi w sprawie do sygn. akt I C 14/12, Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie w sprawie do sygn. akt I C 1996/10, Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie w sprawie do sygn. akt I C 364/11 (pierwotna sygn. akt I C 1677/08), Sądu Rejonowego w Gdańsk – Południe w Gdańsku w sprawie do sygn. akt XII 1Co 4788/11, Sądu Rejonowego w Sopocie w sprawie do sygn. akt I C 102/10, Sądu Rejonowego w Gdańsk – Południe w Gdańsku w sprawie do sygn. akt I C 55/12, Sądu Rejonowego w Wejherowie w sprawie do sygn. akt I Co 4308/12 (pierwotna sygn. I 1Co 6705/11), Sądu Rejonowego w Gdyni w sprawie do sygn. akt I C 203/14 (poprzednia sygn. I C 359/11 Sądu Rejonowego w Wejherowie), Sądu Rejonowego w Gdyni w sprawie do sygn. akt I C 211/10, Sądu Okręgowego w Gdańsku w sprawie do sygn. akt XV C 792/13 (poprzednia sygn. II C 706/11 Sądu Okręgowego w Katowicach) Sądu Rejonowego w Białymstoku w sprawie do sygn. akt XI C 899/11.

Powód twierdził, że doszło do przewlekłości postępowań w tychże sprawach, a składane przez niego skargi na przewlekłość tych postępowań zostały bezpodstawnie odrzucone bądź oddalone.

Ponadto powód twierdził, że w sposób nieuzasadniony odmówiono mu zwolnienia od kosztów sądowych, czy przyznania pełnomocnika procesowego z urzędu w wyniku czego naruszone zostały dobra osobiste powoda oraz pogorszył się stan jego zdrowia. W szczególności zwiększyć miało się nadciśnienie, pojawić miały się bóle i zawroty głowy, bóle wątroby i żołądka, depresja i stany depresyjne.

Zdaniem powoda z uwagi na działania Sądów nie miał on właściwego dostępu do sądu, co wywołało w nim odczucie zlekceważenia, instrumentalnego potraktowania, wykorzystania jego położenia życiowego jako osoby pozbawionej wolności. Powód nie może właściwie funkcjonować w społeczeństwie, nie może podjąć pracy i nauki, a jego rokowania co do samo egzystencji i wyleczenia na przyszłość są niemiarodajne.

Dodatkowo w pozwie z dnia 22 maja 2012 skierowanym przeciwko Skarbowi Państwa - reprezentowanemu przez dyrektora Aresztu Śledczego w W. powód domagał się zasądzenia kwoty 13 900 złotych, w tym 3900 złotych tytułem odszkodowania i 10 000 złotych tytułem zadośćuczynienia.

Według powoda skoro na podstawie wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 22 grudnia 2010 roku w sprawie I C 256/08 otrzymał on kwotę 3 000 złotych z odsetkami ustawowymi t.o powinien móc swobodnie dysponować tymi środkami. W kwietniu 2012 roku środki w kwocie 4200 złotych zostały zaś przelane z Aresztu Śledczego w Gdańsku bez wiedzy powoda na konto Aresztu Śledczego w W. i kwota ta została zaliczona na akumulacje i zajęcia komornicze. Zdaniem Powoda Areszt Śledczy w W. nie powinien przyjmować wskazanych środków, ale zwrócić jej jako podmiot nieuprawniony. Powód był bowiem wierzycielem co do zasądzonej kwoty i to on jedynie miał prawo nią dysponować. Dlatego działanie Aresztu Śledczego w W. powód określił jako bezprawne i niedopuszczalne co stanowi o odpowiedzialności deliktowej Skarbu Państwa – dyrektor Aresztu Śledczego w W.. Niezależnie od tego powód twierdził, iż został potraktowany lekceważąco, instrumentalnie.

I.

W świetle twierdzeń naprowadzonych przez powoda podstawę rozważań prawnych w niniejszej sprawie stanowią przepisy kodeksu cywilnego, w szczególności art. 417 i art. 417¹ oraz art. 23 i 24 k.c. z uwagi na domaganie się przez powoda także zapłaty zadośćuczynienia.

W okolicznościach niniejszej sprawy powód kieruje roszczenie przeciwko Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez Prezesów poszczególnych Sądów.

Podkreślić trzeba, iż na podstawie art. 67§2 k.p.c. za Skarb Państwa podejmuje czynności procesowe organ państwowej jednostki organizacyjnej, z której działalnością wiąże się dochodzone roszczenie, lub organ jednostki nadrzędnej.

Pozwany Skarb Państwa reprezentowany przez Prokuratorię Generalną wniósł o oddalenie powództwa.

Powód domagając się zadośćuczynienia powoływał się przy tym na czyn niedozwolony funkcjonariuszy (art.417 k.c.), tj. wskazanych w pozwie Sądów, przed którymi toczyły się sprawy z jego pozwów, wniosków i skarg.

Przepis art. 417 § 1 k.c. stanowi, iż za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa.

Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę (art.446§1 k.c.).

Odpowiedzialność odszkodowawcza Skarbu Państwa na gruncie cytowanego przepisu art. 417 k.c. wymaga spełnienia łącznie trzech przesłanek, a więc stwierdzenia bezprawności działania organu władzy publicznej oraz wykazania szkody i adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy poniesioną szkodą a bezprawnym działaniem organu władzy publicznej.

Kodeksowe określenie niezgodności z prawem działania lub zaniechania przy wykonywaniu władzy publicznej nawiązuje - podobnie jak art. 77 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej - do bezprawności.

Dla uwzględnienia powództwa opartego na tych przepisach konieczne było zatem wykazanie przez powoda niezgodnego z prawem działania lub zaniechania przy wykonywaniu władzy publicznej przez funkcjonariuszy państwowych, szkody powoda oraz istnienia związku przyczynowego pomiędzy szkodą a wskazanym działaniem strony pozwanej.

Podstawową przesłanką odpowiedzialności Skarbu Państwa wedle art. 417 k.c. jest bezprawność działania lub zaniechania funkcjonariusza państwowego. Oznacza to, że w pierwszej kolejności strona dochodząca odszkodowania na tej podstawie prawnej jest zobowiązana do wykazania bezprawności działania funkcjonariusza państwowego. Dopiero wykazanie tej przesłanki umożliwi dalsze postępowanie dowodowe mające na celu ustalenie, czy po stronie ewentualnego poszkodowanego wystąpiła szkoda, a jeśli nawet wystąpiła, to, czy pozostaje ona w adekwatnym związku przyczynowym z bezprawnym działaniem lub zaniechaniem.

Z ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd orzekający w niniejszej sprawie na podstawie materiału dowodowego zebranego w aktach Sądu Rejonowego w Wejherowie w sprawie do sygn. akt I Co 18/12, Sądu Rejonowego w Zakopanem w sprawie do sygn. akt I Co 1317/11, Sądu Rejonowego w Gdańsk – Południe w Gdańsku w sprawie do sygn. akt I C 710/10, Sądu Rejonowego w Gdańsk – Południe w Gdańsku w sprawie do sygn. akt I C 1187/10, Sądu Okręgowego w Łodzi w sprawie do sygn. akt I C 14/12, Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie w sprawie do sygn. akt I C 1996/10, Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie w sprawie do sygn. akt I C 364/11 (pierwotna sygn. akt I C 1677/08), Sądu Rejonowego w Gdańsk – Południe w Gdańsku w sprawie do sygn. akt XII 1Co 4788/11, Sądu Rejonowego w Sopocie w sprawie do sygn. akt I C 102/10, Sądu Rejonowego w Gdańsk – Południe w Gdańsku w sprawie do sygn. akt I C 55/12, Sądu Rejonowego w Wejherowie w sprawie do sygn. akt I Co 4308/12 (pierwotna sygn. I 1Co 6705/11), Sądu Rejonowego w Gdyni w sprawie do sygn. akt I C 203/14 (poprzednia sygn. I C 359/11 Sądu Rejonowego w Wejherowie), Sądu Rejonowego w Gdyni w sprawie do sygn. akt I C 211/10, Sądu Okręgowego w Gdańsku w sprawie do sygn. akt XV C 792/13 (poprzednia sygn. II C 706/11 Sądu Okręgowego w Katowicach) Sądu Rejonowego w Białymstoku w sprawie do sygn. akt XI C 899/11 wynika, że sędziowie jako funkcjonariusze państwowi orzekający w poszczególnych sprawach wskazanych przez powoda wykonywali czynności procesowe adekwatnie do wniosków i pism procesowych powoda.

Zdaniem Sądu powód nie wykazał (art. 6 k.c.), że podejmowane przez sędziów (Sądy) czynności nie były bezprawne.

Bezprawność stanowi przedmiotową cechę czynu sprawcy.

Judykatura wskazuje, że bezprawność zachowania polega na przekroczeniu mierników i wzorców wynikających zarówno z wyraźnych przepisów, zwyczajów, utartej praktyki, jak i zasad współżycia społecznego (wyrok SN z dnia 22 września 1986 r., IV CR 279/86, LEX nr 530539).

Bezprawność oznacza zatem ujemną ocenę porządku prawnego o zachowaniu się sprawcy szkody. Przy czym zachowaniem bezprawnym będzie zachowanie sprzeciwiające się porządkowi prawnemu jako całości, niezależnie od tego, czy jest ono zawinione, czy też niezawinione.

Bezprawne zachowanie stanowi obiektywne złamanie określonych reguł postępowania, czyli sprzeczne jest z obowiązującym porządkiem prawnym.

Przez „porządek prawny” rozumie się nakazy i zakazy wynikające z normy prawnej, ale również nakazy i zakazy wynikające z norm moralnych i obyczajowych, czyli zasad współżycia społecznego.

Zobowiązaniowy stosunek odszkodowawczy, powstający na mocy art. 417 § 1 k.c., jest efektem bezprawności zaistniałej w sferze publicznoprawnej, nie zaś na gruncie stosunków cywilnoprawnych. Obowiązek naprawienia szkody jest zaś jednym ze skutków "niezgodnego z prawem działania lub zaniechania przy wykonywaniu władzy publicznej",

a więc odejścia przez organ władzy publicznej od nakazanego i dozwolonego przez normy regulujące stosunek publicznoprawny wzorca postępowania.

Niezależnie bowiem od odpowiedzialności odszkodowawczej, bezprawne działanie lub zaniechanie organu władzy publicznej może spowodować skutki prawne w sferze prawa karnego, administracyjnego, dyscyplinarnego. Wspomniany tu wzorzec nakazanego i dozwolonego postępowania organu władzy publicznej w konkretnym stosunku publicznoprawnym konstruowany jest na podstawie norm prawnych regulujących taki właśnie stosunek. Z tego też powodu bezprawność, o której mowa w art. 417 § 1 k.c., jako stanowiąca element stosunku o charakterze publicznoprawnym, nie może być utożsamiana z bezprawnością, będącą elementem stosunków cywilnoprawnych (tak: wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 4 grudnia 2001 r., SK 18/00).

Bezprawność, stanowiąc przedmiotową stronę czynu, jest jednocześnie kategorią obiektywną.

Przy odpowiedzialności deliktowej czynem bezprawnym będzie takie wyrządzenie szkody, do którego dochodzi w warunkach złamania określonej reguły postępowania wyznaczonej przez normy prawne lub zasady współżycia społecznego.

Sąd orzekający w niniejszej sprawie podziela pogląd, iż zachowanie niezgodne z prawem to między innymi zachowanie sprzeczne z porządkiem prawnym, polegające na sprzeczności między zakresem kompetencji organu, sposobem jego postępowania i treścią rozstrzygnięcia wynikającymi z wzorca ustawowego, a jego działaniem rzeczywistym.

Bezprawność działania oznacza więc naruszenie przez władzę publiczną przepisów prawa, ale tylko takie naruszenie, które stanowiło warunek konieczny do powstania szkody i którego normalnym następstwem w danych okolicznościach jest powstanie szkody (tak: wyrok SN z dnia 19 kwietnia 2012 roku V CSK 406/11, publ. LEX nr 1169347).

W sferze odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa za niezgodne z prawem działanie władzy publicznej, przesłanka bezprawności oznacza naruszenie przez władzę publiczną przepisów prawa, przy czym nie każde naruszenie prawa będzie stanowiło podstawę odpowiedzialności odszkodowawczej, ale jedynie takie, które stanowiło warunek konieczny do powstania szkody i którego normalnym następstwem w danych okolicznościach jest powstanie szkody (tak: uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego w z dnia 26 kwietnia 2006 r., III CZP 125/05, publ. OSNC 2006/12/194, Wokanda 2006/6/1, Biul.SN 2006/4/7, M.Prawn. 2015/5/259, M.Prawn. 2007/16/894).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy stwierdzić trzeba, iż czynności sądów a ściślej sędziów orzekających w poszczególnych sprawach, na które powód powołuje się w pozwie były zgodne z prawem.

Decyzje procesowe podejmowane przez sędziego w toku procedowania przy rozpoznawaniu sprawy, których wynik nie koreluje z oczekiwaniami powoda, nie mogą zostać uznane z tych przyczyn z założenia za działania niezgodne z prawem, przy czym ich trafność i prawidłowość podejmowania nie umyka całkowicie kontroli, skoro możliwe jest kwestionowanie ich w ramach przysługujących stronom środków odwoławczych.

Dodatkowo powód nie wykazał jakie konkretne czynności sędziów orzekających w jego sprawach wyżej wymienionych były bezprawne ani jak te czynności wpłynęły na stan jego zdrowia.

Sąd dopuścił co prawda dowodu z opinii biegłych lekarza medycyny, jednak z fachowych i rzetelnych opinii biegłego lekarza specjalisty do spraw chorób wewnętrznych dr med. A. K. z dnia 27 stycznia 2014 roku (k. 191-197) oraz biegłego lekarza specjalisty chorób psychicznych dr hab., med. M. T. z dnia z 10 kwietnia 2014 (k. 198-201) wynika w okresie, gdy toczyły się sprawy sądowe wskazane przez powoda w pozwie nie nastąpiło pogorszenie jego stanu zdrowia. Również tok spraw sądowych nie miał wpływu na pogorszenie stanu zdrowia powoda.

Biegli analizowali zaś dostępną dokumentację medyczną powoda i opiniowali w oparciu o posiadaną wiedzę.

Na marginesie dodać trzeba, że potrzeba rozważania jaki był wpływ spraw sądowych na zdrowie powoda byłaby i tak aktualna po pierwsze dopiero po wykazaniu istnienia pierwszej podstawowej przesłanki odpowiedzialności Skarbu Państwa z art. 417 k.c.- czyli bezprawności działania.

Ocena wiarygodności i mocy dowodów jest podstawowym zadaniem sądu orzekającego, wyrażającym istotę sądenia, a więc rozstrzygnięcia kwestii spornych w warunkach niezawisłości, na podstawie własnego przekonania sędziego przy uwzględnieniu całokształtu zebranego materiału (tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 1996 roku, II CRN 173/95, publ. Lex nr 1635264).

Skuteczne przedstawienie zarzutu naruszenia przez sąd art. 233 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania, lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu (tak: orzeczenia Sądu Najwyższego: z dnia 5 sierpnia 1999 r., II UKN 76/99, publ. OSNAPiUS 2000, Nr 19, poz. 732; z dnia 10 kwietnia 2000 r., V CKN 17/2000, publ. OSNC 2000, Nr 10, poz. 189; z dnia 10 stycznia 2002 r., II CKN 572/99, publ. Lex nr 53136; z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00, publ. Lex nr 56096).

W ocenie materiału dowodowego sądowi przysługuje bowiem swoboda zastrzeżona przepisem art. 233 § 1 k.p.c.

Skuteczne kwestionowanie tej swobody może mieć miejsce tylko w okolicznościach szczególnych. Dzieje się tak w razie pogwałcenia reguł logicznego rozumowania bądź sprzeniewierzenia się zasadom doświadczenia życiowego (tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2003 r., II CK 177/02, publ. LexPolonica nr 2254658). Ocena dowodów polega na ich zbadaniu i podjęciu decyzji, czy została wykazana prawdziwość faktów, z których strony wywodzą skutki prawne. Celem sądu jest tu dokonanie określonych ustaleń faktycznych, pozytywnych bądź negatywnych, i ostateczne ustalenie stanu faktycznego stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia (tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 października 2003 r., II CK 75/02). Na sądzie orzekającym ciąży obowiązek dokonania oceny wszechstronnej, w czym mieści się wymaganie rozważenia wszystkich dowodów mających znaczenie dla przedmiotu sprawy oraz kierowania się w ocenie regułami logiki i doświadczenia życiowego nakazującego uwzględniać wzajemne związki między poszczególnymi faktami (tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2005 r., II CK 385/04).

Postawienie zarzutu obrazy art. 233 § 1 k.p.c. nie może polegać jedynie na zaprezentowaniu przez skarżącego stanu faktycznego przyjętego przez niego na podstawie własnej oceny dowodów. Skarżący może tylko wykazywać, posługując się wyłącznie argumentami jurydycznymi, że sąd rażąco naruszył ustanowione w wymienionym przepisie zasady oceny wiarygodności i mocy dowodów oraz, że naruszenie to miało wpływ na wynik sprawy (tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2000 r., I CKN 1169/99, publ. OSNC 2000/7-8 poz. 139; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 2000 r., V CKN 17/2000, publ. OSNC 2000/10 poz. 189).

Takiej argumentacji powód w pozwie nie przedstawia.

Absolutnie nie można także zgodzić się z powodem, ażeby jego subiektywne twierdzenia o istnieniu przewlekłości w poszczególnych postępowaniach sądowych i to przewlekłości, która miałaby być wynikiem bezprawnego postępowania po stronie pozwanej rodziły prawo strony do skutecznej realizacji roszczenia tak określonego, zwłaszcza, że powód w wskazanych postępowaniach sam składał szereg wniosków i skarg, a zatem sam wpływał na wydłużenie postępowań.

Bezprawność po stronie Skarbu Państwa była wielokrotnie analizowana w orzecznictwie sądowym, które traktuje ją bardzo szeroko jako każde działanie sprzeczne z normami prawnymi lub zasadami społecznymi. Jednocześnie to orzecznictwo wskazuje na okoliczności wyłączające bezprawność, takie jak działanie w granicach porządku prawnego, choćby nawet dotknięte pewnymi uchybieniami proceduralnymi.

Należy zatem ponownie podkreślić, że nawet obarczone konkretnymi błędami proceduralnymi działania organów państwowych, jeśli tylko służą realizacji celu ustawowego - a są one prowadzone w dobrej wierze, nie zaś z góry powziętej złej intencji przedstawiciela takiego organu -, są działaniami legalnymi, czyli prawnymi.

W kontekście powyższych rozważań stwierdzić należy, że powód nie wykazał na czym miałyby polegać bezprawność po stronie pozwanego Skarbu Państwa. Takie twierdzenia jednak nie mają mocy dowodowej i muszą być potraktowane jako gołosłowne twierdzenia strony. W tym miejscu Sąd zwraca uwagę na treść art. 210 k.p.c., który po pierwsze daje stronie możliwość przedstawiania twierdzeń i dowodów na ich poparcie, po drugie każda ze stron obowiązana jest do złożenia oświadczenia co do twierdzeń strony przeciwnej, dotyczących okoliczności faktycznych. Sąd orzekający w tej sprawie zrealizował prawo i obowiązek powoda jako strony procesu do wskazania tych okoliczności faktycznych, a więc do określenia, co w sprawie będzie podlegać konkretnemu rozpoznaniu w zakresie określonego ściśle przez stronę powodową stanu faktycznego. Okoliczność, że powód zrezygnował z przedstawienia swoich racji i wskazania podstawy faktycznej zgłoszonego żądania – wobec odmowy złożenia zeznań przed Sądem Rejonowym w Wejherowie w sprawie Cps 78/13 i Cps 165/13 – skutkuje przyjęciem, że nie wykazał on przesłanki bezprawności działania.

Wskazano już, że przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej z art. 417 § 1 k.c. muszą być spełnione łącznie. W konsekwencji niewykazanie jednej z przesłanek (jak w niniejszej sprawie bezprawności) niweczy możliwość domagania się naprawienia szkody (tak: wyrok SA w Katowicach z dnia 25 września 2015 roku I ACa 466/15, publ. LEX nr 18 42333).

Powyższe skutkuje oddaleniem roszczenia opartego na dyspozycji art. 417 § 1 k.c..

II.

W niniejszej sprawie powód J. J. (1) domagając się od pozwanego Skarbu Państwa zadośćuczynienia podnosił także naruszenie jego dóbr osobistych.

Przepisy kodeksu cywilnego zawierają otwarty katalog dóbr osobistych.

W pozwie powód wywodził, że przez działania pozwanego w zakresie czynności sędziów orzekających w jego sprawach w Sądzie Rejonowym w Zakopanem, Sądzie Rejonowym w Wejherowie, Sądzie Okręgowym w Nowym Sączu, Sądzie Rejonowym Gdańsk Południe w Gdańsku, Sądzie Okręgowym w Gdańsku, Sądzie Rejonowym w Sopocie, Sądzie Rejonowym w Gdyni, Sądzie Apelacyjnym w Katowicach, Sądzie Okręgowym w Katowicach, Sądzie Rejonowym w Białymstoku, Sądzie Okręgowym w Białymstoku, Sądzie Okręgowym w Łodzi, Sądzie Apelacyjnym w Łodzi, Sądzie Rejonowym dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie, Sądzie Okręgowym w Warszawie, Sądzie Okręgowym w Olsztynie naruszone zostało jego prawo do Sądu co rodziło dalej poczucie zlekceważenia, instrumentalnego potraktowania, wykorzystania jego położenia życiowego jako osoby pozbawionej wolności.

Zgodnie z art. 23 k.c., dobra osobiste człowieka pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach. Do katalogu dóbr osobistych przepis ten zalicza w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swobodę sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek i inne dobra w nim wymienione.

W doktrynie i orzecznictwie dobra osobiste określa się powszechnie jako wartości o charakterze niemajątkowym, ściśle związane z człowiekiem; powstają one z chwilą narodzin człowieka i gasną z jego śmiercią.

Dobra osobiste, ujmowane są w kategoriach obiektywnych, jako wartości decydujące o byciu człowieka, pozycji w społeczeństwie, będące wyrazem odrębności fizycznej i psychicznej oraz możliwości twórczych, powszechnie uznane w społeczeństwie i akceptowane przez system prawny (tak: wyrok SN z dnia 6 maja 2010 r. sygn. akt II CSK 640/09 LEX nr 598758).

Są to prawa niezbywalne, o charakterze podmiotowym, służące do ochrony, co oznacza, że każdy może żądać, aby jego dobra osobiste nie były naruszane. Naruszenie lub zagrożenie naruszenia dóbr osobistych daje podstawę do

poszukiwania ochrony za pomocą roszczeń przewidzianych w ustawie, chodzi zatem o takie prawa, które wynikają z samej istoty człowieczeństwa (tak: wyrok SN z dnia 24 września 2015 roku V CSK 741/14, publ. OSNC 2016/7-8/95).

Z treści art. 24 § 1 k.c. wynika, że ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać odpowiedniego zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny.

Zgodnie z art. 448 k.p.c. w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, że art. 24 k.c., stanowiący podstawę roszczeń z tytułu naruszenia dóbr osobistych, przewiduje domniemanie bezprawności działania podmiotu naruszającego dobra osobiste, co powoduje, że dochodzący ochrony nie musi tej przesłanki udowadniać, natomiast na sprawcy ciąży obowiązek wykazania, iż jego działanie było zgodne z prawem (tak: uzasadnienie wyroku SN z dnia 28 lutego 2007 roku V CSK 431/06, publ. OSNC 2008/1/13).

Podkreślić należy - o czym była już wyżej mowa przy omawianiu odpowiedzialności z art. 417 § 1 k.p.c. – że działanie pozwanych funkcjonariuszy państwowych nie było bezprawne.

Okoliczność, iż działanie pozwanych podjęte zostało w ramach wykonywania obowiązków pracowniczych (służbowych), nie zwalnia ich wprost od odpowiedzialności i nie wyłącza zastosowania w stosunku do nich art. 24 § 1 k.c. w zw. z art. 448 k.c.. Pozwani bowiem wykonując swoje czynności w ramach stosunku pracy mogą co do zasady odpowiadać za wyrządzoną przez siebie szkodę.

Dla przyjęcia odpowiedzialności pozwanych za naruszenie dorób osobistych powoda z art. 448 k.c. w zw. z art. 24 k.c. wymagane było zatem wykazanie w niniejszym postępowaniu, iż jego działanie jest bezprawne i zawinione.

Na tle wykładni art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c. do bezspornych przesłanek odpowiedzialności należą: naruszenie dobra osobistego powodujące szkodę niemajątkową oraz związek przyczynowy między tym naruszeniem a szkodą niemajątkową, która spowodowana jest naruszeniem.

Przyjmuje się, że przesłanką przyznania świadczeń przewidzianych w art. 448 k.c. jest również wina sprawcy naruszenia dobra osobistego – zarówno umyślna, jak i nieumyślna, a postać winy nie ma już znaczenia (tak: wyrok SN z dnia 05 marca 2010 roku IV CSK 340/09, publ. LEX nr 852529).

Oznacza to zatem, że podstawą odpowiedzialności z art. 448 k.c. w zw. z art. 24 k.c. jest nie tylko bezprawne, ale także zawinione działanie sprawcy naruszenia dobra osobistego (wyrok SN z dnia 06 kwietnia 2011 roku I CSK 475/10, publ. LEX nr 846539; wyrok SN : z dnia 15 czerwca 2005 r., IV CK 805/04, niepubl.; wyrok SN z dnia 27 września 2005 r., I CK 256/05, niepubl, wyrok SN z dnia 19 stycznia 2007 r., III CSK 358/06, niepubl.).

Za takim stanowiskiem przemawia przede wszystkim usytuowanie art. 448 k.c. w obrębie tytułu VI „Czyny niedozwolone”, dla których podstawową zasadą odpowiedzialności jest wina. Gdyby uwzględnienie żądania pieniężnego zależało wyłącznie od bezprawności naruszenia dobra osobistego, instytucja ta umieszczona zostałaby w części ogólnej kodeksu cywilnego, w obrębie art. 24 k.c.

Przepis art.24 k.c. zawiera – jak wyżej podniesiono - domniemanie bezprawności działania osoby naruszającej dobra osobiste.

To na pozwanym w procesie o ochronę dób osobistych spoczywa obowiązek wykazania, że jego działanie było zgodne z prawem. Przesłankami wyłączającymi bezprawność działania są m.in. zgoda pokrzywdzonego, działanie w społecznie uzasadnionym interesie.

Przyjmuje się powszechnie, iż do okoliczności wyłączających bezprawność naruszenia dóbr osobistych należy działanie w ramach porządku prawnego, tj. działanie dozwolone przez obowiązujące przepisy prawa (tak: wyrok SN z dnia 19 października 1989 r., II CR 419/89, publ. OSP 11-12/90, poz. 377).

Działanie w ramach obowiązującego porządku prawnego, by wyłączyć bezprawność, musi być jednak dokonane w granicach określonych tym porządkiem prawnym, to jest pozostawać w zgodzie z obowiązującymi przepisami, powinno być rzeczowe, obiektywne, podjęte z należytą ostrożnością i przez osobę uprawnioną. Nie może też wykraczać poza niezbędną dla określonych prawem celów potrzebę w zakresie wyrażanych ocen (wyrok SN z dnia 13 kwietnia 2000 roku II CKN 777/9, publ. LEX nr 51361).

Jeżeli więc obowiązujące przepisy przewidują określone procedury (np. karne, cywilne), to działanie w ich ramach (często wkraczające w sferę prawnie chronionych dóbr osobistych) z reguły nie jest bezprawne. Jeżeli jednak w toku takich prawnie uregulowanych procedur dochodzi do wyraźnego, poważnego naruszenia przepisów, zwłaszcza w sposób powodujący wykroczenie poza cel i niezbędność postępowania, to nie jest wykluczone uznanie bezprawności takiego działania. Inaczej mówiąc, nie każde naruszenie przepisów regulujących przebieg określonych postępowań w ramach obowiązującego porządku prawnego oznacza bezprawność działania, ale też z tego, że wkroczenie w sferę prawnie chronionych dóbr osobistych nastąpiło w toku prawnie określonych procedur, nie wynika, iż zawsze wyłączona jest bezprawność.

Odnosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy stwierdzić trzeba powtórnie, iż uzasadnione jest wyłączenie bezprawności działania pozwanych – sędziów orzekających w sprawach powoda zainicjowanych przez niego w Sądzie Rejonowym w Zakopanem, Sądzie Rejonowym w Wejherowie, Sądzie Okręgowym w Nowym Sączu, Sądzie Rejonowym Gdańsk Południe w Gdańsku, Sądzie Okręgowym w Gdańsku, Sądzie Rejonowym w Sopocie, Sądzie Rejonowym w Gdyni, Sądzie Apelacyjnym w Katowicach, Sądzie Okręgowym w Katowicach, Sądzie Rejonowym w Białymstoku, Sądzie Okręgowym w Białymstoku, Sądzie Okręgowym w Łodzi, Sądzie Apelacyjnym w Łodzi, Sądzie Rejonowym dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie, Sądzie Okręgowym w Warszawie, Sądzie Okręgowym w Olsztynie, gdyż ich działania były merytorycznie uzasadnione na co wskazuje materiał poszczególnych spraw.

Egzoneracja pozwanego Skarbu Państwa oparta na braku bezprawności ze względu na działanie w ramach porządku prawnego wchodzi zatem w rachubę, gdyż nie wykracza poza granice, jakie porządek ten zakreśla.

Dla zasądzenia roszczenia pieniężnego na rzecz powoda na podstawie art. 24 § 1 k.c. i art. 448 k.c. konieczne było także wykazanie obok bezprawności jeszcze zawinionego działania pozwanych, przy czym wystarczające jest wykazanie choćby najmniejszego stopnia winy (vide: m.in. wyrok SN z dnia 12 września 2007r., sygn. I CSK 211/07, wyrok SN z dnia 12 września 2007r., I CSK 191/07).

Przez winę rozumie się naganną decyzję człowieka, odnoszącą się do podjętego przez niego bezprawnego czynu.

Istotą pojęcia winy jest więc możliwość postawienia sprawcy zarzutu niewłaściwego zachowania się. Także w orzecznictwie przyjmuje się, że na podstawie prawa cywilnego winę można przypisać podmiotowi prawa, kiedy istnieją podstawy do negatywnej oceny jego zachowania z punktu widzenia zarówno obiektywnego, jak i subiektywnego (tzw. zarzucalność postępowania) – por. wyrok SN z dnia 26 września 2003 r., IV CK 32/2002, niepubl.

Sędziom orzekającym w sprawach powoda w sądach i w sprawach wskazanych w pozwie wykonującym prawidłowo obowiązki służbowe nie można postawić zarzutu, że postępowali niewłaściwie, a co za tym idzie, że ponoszą winę.

Na marginesie wskazać trzeba, iż w orzecznictwie wyrażono pogląd, że prawo do rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie nie jest dobrem osobistym (tak: wyrok SN z dnia 24 września 2015 roku V CSK 741/14, publ. OSNC 2016/7-8/95).

Sąd orzekający w niniejszej sprawie pogląd ten podziela.

Naruszenie prawa do rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie może dopiero stanowić naruszenie konkretnego dobra osobistego (które trzeba nazwać) i może wiązać się z objawami wskazywanymi przez powoda w postaci poczucia krzywdy, niepewności, poczucia zagrożenia, narażenia na ostracyzm, problemów zdrowotnych. Rzeczą powoda było zatem to inne dobro określić, powiązać z konkretnymi objawami i uzasadnić, że stanowi ono wartość, o jakiej mowa w art. 23 k.c.

III.

Niezależnie od powyższego konieczna wydaje się jeszcze analiza roszczenia powoda po myśli art. 417¹ § 3 k.c. zgodnie z którym jeżeli szkoda została wyrządzona przez niewydanie orzeczenia lub decyzji, gdy obowiązek ich przewiduje przepis prawa, jej naprawienia można żądać po stwierdzeniu we właściwym postępowaniu niezgodności z prawem niewydania orzeczenia lub decyzji, chyba, że przepisy odrębne stanowią inaczej.

W ocenie Sądu żądanie powoda zapłaty odszkodowania od Skarbu Państwa ze wskazaniem w treści pozwu, że wszystkim postępowaniom powód zarzuca opieszałość, czy też przewlekłość, która to przewlekłość skutkowałą pogorszeniem stanu zdrowia powoda spełnia kryteria żądania właśnie z art. 417¹ § 3 k.c.

Dla skuteczności tego żądania strona musi jednak wykazać, że zwłoka Sądów lub organu była niezgodna z prawem.

Wykazanie tej okoliczności jest jednak możliwe poprzez uprzednie stwierdzenie tego faktu w odpowiednim postępowaniu. Tak więc nie wystarczą tu twierdzenia strony, że do takiej zwłoki doszło.

W przypadku postępowań sądowych takim odpowiednim postępowaniem jest skarga na naruszenie prawa strony do rozpatrzenia sprawy bez zbędnej zwłoki rozpoznana w trybie ustawy z dnia 17 czerwca 2004 roku o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jednolity Dz.U. 2016 poz. 1259).

Zgodnie z art. 15 ust. 1 tej ustawy strona, której skargę uwzględniono, może w odrębnym postępowaniu dochodzić naprawienia szkody wynikłej ze stwierdzonej przewlekłości od Skarbu Państwa albo solidarnie od Skarbu Państwa i komornika.

Przepis art. 15 ust. 2 wskazuje, iż postanowienie uwzględniające skargę wiąże sąd w postępowaniu cywilnym o odszkodowanie lub zadośćuczynienie, co do stwierdzenia przewlekłości postępowania.

Z powołanych przepisów wynika zatem, że warunkiem koniecznym wystąpienia na drogę postępowania cywilnego, o ile sprawa co do istoty nie została zakończona, jest uprzednie uwzględnienie skargi w trybie ustawy z dnia 17 czerwca 2004 roku o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki.

Przepis art. 15 powołanej ustawy nie tworzy swobodnego uprawnienia do domagania się odszkodowania lub zadośćuczynienia, wskazuje na możliwość uzyskania pełnej kompensaty, ma charakter normy odsyłającej i określającej zakres prejudycjalnego związania (tak: postanowienie SN z dnia 27 czerwca 2008 r. III CZP 25/08, publ. OSNC 2009/9/217). Nie zwalnia jednak strony od obowiązku wykazania pozostałych przesłanek odpowiedzialności Skarbu Państwa, zezwalających na zastosowanie art. 417 § 1, art. 445 lub art. 448 k.c. w postaci szkody i związku przyczynowego pomiędzy jej powstaniem a przewlekłością.

Z brzmienia art. 16 powołanej ustawy wynika zaś, że strona, która nie wniosła skargi na przewlekłość postępowania zgodnie z art. 5 ust. 1, może dochodzić - na podstawie art. 417 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny (Dz. U. z 2016 r. poz. 380 i 585) - naprawienia szkody wynikłej z przewlekłości, po prawomocnym zakończeniu postępowania co do istoty sprawy.

Przepis ten również nie stanowi źródła roszczeń o naprawienie szkody wynikłej z przewlekłości postępowania, ich podstawą mogą być w szczególności art. 445 i 448 k.c. (tak: postanowienie SN z dnia 27 czerwca 2008 r., III CZP 25/08, Biuletyn SN 2008, nr 10, poz. 13).

Ma on charakter normy kolizyjnej, nie opisującej żadnych (szczególnych) materialnoprawnych przesłanek tej odpowiedzialności, spełnienie których warunkuje powstanie roszczenia odszkodowawczego. Przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa oraz rozkład ciężaru ich dowodzenia nie ulegają w takiej sytuacji zmianie z tą tylko różnicą, że dochodzący roszczenia nie legitymuje się orzeczeniem prejudycjalnym, stwierdzającym przewlekłość, a sąd w ramach postępowania, samodzielnie ustala czy postępowanie, do którego odwołuje się powód, rzeczywiście było prowadzone ze zwłoką. (tak wyrok SA w Krakowie z 22 maja 2015 roku I ACa 330/15, publ. LEX 1761977).

W poszczególnych sprawach powód składał też skargi na przewlekłość, które były bądź odrzucane z przyczyn formalnych bądź oddalane jako niezasadne.

W sprawie rozpoznawanej w Sądzie Gdańsk – Południe w Gdańsku do sygn. akt. I C 1187/10 Sąd Okręgowy w Gdańsku postanowieniem z dnia 21 czerwca 2012 roku w sprawie do sygn. akt XVI S 118/12 po rozpoznaniu skargi J. J. (1) na naruszenie jego prawa do rozpoznania sprawy toczącej się przed Sądem Rejonowym Gdańsk – Południe w Gdańsku pod sygn. I C 1187/10 bez nieuzasadnionej zwłoki odrzucił skargę z uwagi na nieopłacenie skargi.

Sąd Okręgowy w Warszawie postanowieniem z dnia 19 września 2011 roku w sprawie do sygn. akt V S 118/11 po rozpoznaniu skargi J. J. (1) na naruszenie jego prawa do rozpoznania sprawy toczącej się przed Sądem Rejonowym dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie pod sygn. I C 1996/10 bez nieuzasadnionej zwłoki oddalił skargę uznając, iż w sprawie nie zaszła przewlekłość postępowania, a wszystkie czynności były przez Sąd Rejonowy podejmowane prawidłowo i systematycznie. Na czas trwania postępowania miały zaś wpływ wnioski J. J. (1) o zwolnienie od kosztów i ustanowienie pełnomocnika z urzędu jak i jego zażalenia.

Sąd Okręgowy w Warszawie postanowieniem z dnia 07 kwietnia 2010 roku w sprawie do sygn. akt V S 12/10 po rozpoznaniu skargi J. J. (1) na naruszenie jego prawa do rozpoznania sprawy toczącej się przed Sądem Rejonowym dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie pod sygn. I C 1677/08 bez nieuzasadnionej zwłoki odrzucił skargę. Sąd Okręgowy w Warszawie postanowieniem z dnia 07 lipca 2011 roku w sprawie do sygn. akt V S 75/11 po rozpoznaniu skargi J. J. (1) na naruszenie jego prawa do rozpoznania sprawy toczącej się przed Sądem Rejonowym dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie pod sygn. I C 364/11 bez nieuzasadnionej zwłoki odrzucił skargę z uwagi na brak opłaty od skargi. Z tej samej przyczyny Sąd Okręgowy w Warszawie postanowieniem z dnia 14 października 2011 roku odrzucił skargę J. J. (1) w sprawie do sygn. akt V S 205/11.

Sąd Okręgowy w Gdańsku postanowieniem z dnia 16 kwietnia 2012 roku w sprawie do sygn. akt XVI S 154/12 po rozpoznaniu skargi J. J. (1) na naruszenie jego prawa do rozpoznania sprawy toczącej się przed Sądem Rejonowym Gdańsk – Południe w Gdańsku pod sygn. XII 1 Co 4788/12 bez nieuzasadnionej zwłoki oddalił skargę uznając, iż do przewlekłości postępowania nie doszło, sąd rejonowy zaś podejmował czynności w rozsądnych terminach i bez zbędnej zwłoki. Sąd Okręgowy w Gdańsku postanowieniem z dnia 30 stycznia 2013 roku w sprawie do sygn. akt XVI S 517/12 po rozpoznaniu kolejnej skargi J. J. (1) na naruszenie jego prawa do rozpoznania sprawy toczącej się przed Sądem Rejonowym Gdańsk – Południe w Gdańsku pod sygn. XII 1 Co 4788/12 bez nieuzasadnionej zwłoki odrzucił z uwagi na to, że od rozpoznania poprzedniej skargi nie upłynęło 12 miesięcy. Również kolejną skargę Sąd Okręgowy w Gdańsku odrzucił postanowieniem z dnia 22 grudnia 2014 w sprawie do sygn. akt XVI S 1821/14 z uwagi na braki formalne.

Sąd Okręgowy w Gdańsku postanowieniem z dnia 08 lutego 2011 roku w sprawie do sygn. akt III S 5/11 po rozpoznaniu skargi J. J. (1) na naruszenie jego prawa do rozpoznania sprawy toczącej się przed Sądem Rejonowym w Sopocie pod sygn. I C 102/10 bez nieuzasadnionej zwłoki oddalił skargę. Sąd Okręgowy nie doszukał się okoliczności, które uzasadniałyby zarzut naruszenia prawidłowości i terminowości czynności podejmowanych przez Sąd Rejonowy. Kolejną skargę Sąd Okręgowy w Gdańsku odrzucił postanowieniem z dnia 27 października 2011 roku w sprawie do sygn. akt III S 191/11 z uwagi na to, że od rozpoznania poprzedniej skargi nie upłynęło 12 miesięcy. Sąd Okręgowy w Gdańsku postanowieniem z dnia 19 kwietnia 2012 roku w sprawie do sygn. akt XVI S 150/12 oddalił skargę, uznając, że czynności procesowe były podejmowane w terminie. W sprawach do sygn. akt. I S 267/13, I S 326/14, I S 542/14, I S 139/15 Sąd Apelacyjny w Gdańsku postanowieniami z dnia 24 września 2013 roku, 17 czerwca 2014 roku, 24 października 2014 roku, 31 marca 2015 roku odrzucał skargi J. J. (1) na przewlekłość postępowania przed Sądem Okręgowym w Gdańsku w sprawie XVI Ca 1080/12 uznając, że po zakończeniu postępowania apelacyjnego brak jest podstaw do merytorycznego badania skarg.

Sąd Okręgowy w Gdańsku postanowieniem z dnia 23 listopada 2012 roku w sprawie do sygn. akt III S 361/12 po rozpoznaniu skargi J. J. (1) na naruszenie jego prawa do rozpoznania sprawy toczącej się przed Sądem Rejonowym w Wejherowie pod sygn. I 1Co 4308/12 bez nieuzasadnionej zwłoki odrzucił skargę z uwagi na to, że wniesiono ją po prawomocnym zakończeniu postępowania.

Sąd Okręgowy w Gdańsku postanowieniem z dnia 07 października 2013 roku w sprawie do sygn. akt III S 431/13 po rozpoznaniu skargi J. J. (1) na naruszenie jego prawa do rozpoznania sprawy toczącej się przed Sądem Rejonowym w Gdyni pod sygn. I C 211/10 bez nieuzasadnionej zwłoki odrzucił skargę z uwagi na to, że wniesiono ją po prawomocnym zakończeniu postępowania.

Sąd Apelacyjny w Katowicach postanowieniem z dnia 17 kwietnia 2012 roku w sprawie do sygn. akt I S 9/12 po rozpoznaniu skargi J. J. (1) na naruszenie jego prawa do rozpoznania sprawy toczącej się przed Sądem Okręgowym w Katowicach pod sygn. I C 706/11 bez nieuzasadnionej zwłoki oddalił skargę z uwagi na brak uzasadnionych podstaw. Kolejne skargi Sąd Apelacyjny w Katowicach odrzucił postanowieniami z dnia 14 sierpnia 2012 roku (w sprawie I S 60/12) i z dnia 31 sierpnia 2012 roku (w sprawie I S 61/12) z uwagi na ich wniesienie w terminie krótszym niż 12 miesięcy od rozpoznania poprzedniej skargi.

Sąd Okręgowy w Białymstoku postanowieniem z dnia 09 maja 2012 roku w sprawie do sygn. akt II S 5/12 po rozpoznaniu skargi J. J. (1) na naruszenie jego prawa do rozpoznania sprawy toczącej się przed Sądem Rejonowym w Białymstoku pod sygn. XI C 899/11 bez nieuzasadnionej zwłoki odrzucił skargę z uwagi na braki formalne. Kolejną skargę Sąd Okręgowy w Białymstoku odrzucił postanowieniem z dnia 20 czerwca 2012 roku w sprawie II S 9/12 z uwagi na braki formalne.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku postanowieniem z dnia 18 października 2012 roku w sprawie do sygn. akt II AS 17/12 po rozpoznaniu skargi J. J. (1) na naruszenie jego prawa do rozpoznania sprawy toczącej się przed Sądem Okręgowym w Białymstoku pod sygn. II Ca 728/12 bez nieuzasadnionej zwłoki odrzucił skargę z uwagi na braki formalne. Kolejną skargę Sąd Apelacyjny w Białymstoku odrzucił postanowieniem z dnia 21 grudnia 2012 roku w sprawie II AS 22/12 z uwagi na złożenie jej po prawomocnym zakończeniu postępowania. Z tej samej przyczyny Sąd Apelacyjny w Białymstoku odrzucił skargi J. J. (1) postanowieniami z dnia 28 stycznia 2013 roku (sprawa I AS 5/13) i z dnia 01 marca 2013 roku (sprawa I AS 29/13).

Nie można więc zgodzić się z argumentacją powoda jakoby bez znaczenia był fakt, że w żadnej ze wskazanych przez powoda spraw nie orzeczono o przewlekłości postępowania. Ta okoliczność ma znaczenie decydujące dla roszczenia z art. 417¹ § 3 k.c.

Ponadto uwzględnienie skargi tworzy prejudykat dla ewentualnego dochodzenia odszkodowania w odrębnym postępowaniu. Brak takiego orzeczenia niweluje to roszczenie i czyni je nieskutecznym.

Gdyby skargi powoda w powołanych sprawach były uwzględnione, to powoda i tak obciążał by obowiązek wykazania, że na skutek stwierdzonej przez Sąd przewlekłości postępowania, w konkretnej sprawie zostało naruszone jego dobro osobiste. Na taką wykładnię art. 24 i art. 448 k.c. wskazuje doktryna i utrwalone orzecznictwo (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 7 kwietnia 2009 r. I PK 210/08, M.P. Pr. (...), z dnia 17 czerwca 2004 r. V CK 609/03, niepubl.). Do wypełnienia tego obowiązku nie doszło w rozpoznawanej sprawie, ponieważ powód – jak wskazano - powoływał się jedynie na naruszenie prawa do rzetelnego procesu.

Z drugiej strony skoro jakkolwiek brak wniesienia skargi na przewlekłość nie stanowi przeszkody w dochodzeniu – na podstawie powołanego art. 16 ustawy dnia 17 czerwca 2004 roku o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki -, po prawomocnym zakończeniu postępowania, naprawienia szkody spowodowanej przewlekłością to jednak nie zwalnia to strony od obowiązku wykazania przesłanek odpowiedzialności Skarbu Państwa, pozwalających na zastosowanie art. 417 § 1, art. 445 lub art. 448 k.c. w postaci szkody i związku przyczynowego pomiędzy jej powstaniem a przewlekłością. (tak: wyrok SA w Krakowie z dnia 08 kwietnia 2016 roku I ACa 1834/15 publ. LEX nr 2031144; wyrok SN z dnia 6 maja 2010 r. sygn. akt II CSK 640/09 LEX nr 598758).

Jak już wyżej wskazano przesłanki bezprawności z art. 417 § 1 k.c. powód nie wykazał.

Brak podstaw do przyjęcia szkody u powoda, gdyż tok licznych spraw sądowych inicjowanych przez powoda pozostaje bez wpływu na jego zdrowie i brak związku przyczynowego pomiędzy szkodą a przewlekłością postępowań.

Jak już wskazano wyżej każda z podstaw prawnych roszczenia określona zostaje przez wskazane w przepisach przesłanki. O ile zgodzić się należy z twierdzeniem, że art. 16 ustawy o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki daje stronie możliwość dochodzenia na podstawie art. 417 k.c. naprawienia szkody wynikłej z przewlekłości, po prawomocnym zakończeniu postępowania (chodzi tu o stronę, która skargi na przewlekłość postępowania nie wniosła), o tyle w żadnym wypadku przepis ten nie zmienia przesłanek tej odpowiedzialności, w szczególności jak już podniesiono wymaga on wykazania w pierwszej kolejności bezprawności działania lub zaniechania. Ta przesłanka nie została przez powoda wykazana.

Nie udowodnione zostało także roszczenie o zapłatę zadośćuczynienia.

Na pewno nie można przyjąć, że podstawą do jego przyznania byłoby uznanie, że w sprawach wskazanych przez powoda doszło do przewlekłości postępowań.

Należy tu zgodzić się ze stroną pozwaną, iż prawo do Sądu nie jest wymienione wśród dóbr prawnie chronionych przez art. 23 k.c. Za takie nie zostało też uznane przez orzecznictwo. Niezależnie od powyższego Sąd zwraca też uwagę, że powód w ogóle nie wykazał (nie udowodnił) jakiegokolwiek podstawy faktycznej do żądania zapłaty zadośćuczynienia.

IV.

J. J. (1) w pozwie wystąpił także o zapłatę kwoty 3 900 złotych tytułem odszkodowania i 10 000 złotych tytułem zadośćuczynienia od Skarbu Państwa – Areszt Śledczy w W..

Bezspornie prawomocnym wyrokiem z dnia 22 grudnia 2010 roku Sąd Okręgowy w Gdańsku w sprawie I C 256/08 zasądził na rzecz J. J. (1) od Skarbu Państwa – Aresztu Śledczego w Gdańsku kwotę 3000 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 19 stycznia 2009 roku do dnia zapłaty, a w pozostałym zakresie powództwo oddalił.

Na podstawie dokumentów dołączonych przez stronę pozwaną do odpowiedzi na pozew (k. 48-59) oraz informacji i dokumentów przez dyrektora Aresztu Śledczego w W. (k. 310-319 i k. 324-330) Sąd ustalił, iż kwota 3000 złotych zasądzona prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 22 grudnia 2010 roku w sprawie I C 256/08

została po uwzględnieniu narosłych odsetek wypłacona w dniu 17 kwietnia 2012 roku w łącznej wysokości 4 265,10 złotych na rachunek Aresztu Śledczego w W. gdzie przebywał J. J. (1).

Z kwoty tej 340,67 złotych przekazano w dniu 10 maja 2012 roku na poczet zajęcia egzekucyjnego w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wejherowie w sprawie KMS 901/10 na podstawie art. 113 §2 ustawy kodeks karny wykonawczy.

Na tej samej podstawie kwotę 3 565,75 złotych przekazano w dniu 10 maja 2012 roku na poczet zajęcia egzekucyjnego w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wejherowie w sprawie KM 1490/11. Pozostałą kwotę, tj. 358,68 złotych pozostawiono jako wolną od zajęcia (na podstawie art. 113 §6 pkt. 4 ustawy kodeks karny wykonawczy).

Z tej sumy kwotę 143,47 złotych przekazano na poczet środków pieniężnych przekazywanych skazanemu w chwili zwolnienia z zakładu karnego na podstawie art. 126 §1 i §2 kodeksu karnego wykonawczego. Z kolei kwotę 215,21 złotych J. J. (1) przeznaczył na zakupy w kantine Aresztu Śledczego w W..

Bezspornie z dyspozycjami tymi nie zgadzał się powód J. J. (1), który składał skargi do dyrektora Aresztu Śledczego. Okręgowy Inspektorat Służby Więziennej w Gdańsku pismem z dnia 25 czerwca 2012 roku nie podzielił zarzutów J. J. (1).

Wskazać trzeba, iż zgodnie z art. 113 § 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 roku Kodeks karny wykonawczy (Dz.U. 1997 Nr 90, poz. 557 z późniejszymi zmianami) do dyspozycji skazanego pozostają środki pieniężne pozostałe po wywiązaniu się z ciężących na nim zobowiązań objętych egzekucją oraz po dokonaniu gromadzenia środków, o których mowa w art. 126 § 1.

Zgodnie z art. 126 § 1 powołanej ustawy ze środków pieniężnych otrzymywanych przez skazanego, z wyjątkiem środków, o których mowa w art. 113 § 6 pkt 1-3, środki do wysokości jednego przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia pracowników gromadzi się i zachowuje do przekazania skazanemu w chwili jego zwolnienia z zakładu karnego, z przeznaczeniem na przejazd do miejsca zamieszkania i na utrzymanie; ze środków tych nie prowadzi się egzekucji.

W myśl art. 126 § 2 k.k.w. gromadzeniu podlega:

- 1). 50% kwoty zdeponowanej przez skazanego przy przyjęciu do zakładu karnego, jednak nie więcej niż kwota odpowiadająca wysokości jednego przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia pracowników,
- 2). 50% z przypadającego skazanemu miesięcznie wynagrodzenia za pracę po odliczeniu zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych, jednak nie więcej niż kwota stanowiąca 4% jednego przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia pracowników,
- 3). 50% każdego z wpływów pieniężnych skazanego niewymienionych w pkt 1 i 2, jednak nie więcej niż kwota stanowiąca 4% jednego przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia pracowników.

Z powyższego zestawienia wynika, iż art. 113 § 2 k.k.w. określa zakres środków pieniężnych, jakie pozostają do dyspozycji skazanego.

Środki, o których mowa w art. 126 § 1 k.k.w., dotyczą środków pieniężnych gromadzonych i przekazywanych skazanemu w chwili zwolnienia z zakładu karnego, przeznaczonych na przejazd do miejsca zamieszkania i na utrzymanie. Ze środków tych nie prowadzi się egzekucji. Składane są na rachunkach sum depozytowych – prowadzonych przez Bank (...) odrębnie dla każdego zakładu karnego – i przekazywane skazanemu w chwili jego zwolnienia z zakładu karnego.

Zatem w ocenie Sądu orzekającego w niniejszej sprawie kwota wynikająca z wyroku w sprawie I C 256/08 została prawidłowo rozdysponowana przez administrację Aresztu Śledczego w W..

Również i w tym przypadku z przyczyn omówionych w pkt. I, II i III rozważań prawnych brak jest podstaw do przyjęcie odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa względem powoda. Nie ma też podstaw do zasądzenia na rzecz powoda jakiegokolwiek zadośćuczynienia.

V.

Na gruncie kodeksu cywilnego w art. 417² k.c. przewidziano nadto odpowiedzialność Skarbu Państwa za tzw. „szkody legalne”. Zatem jeżeli przez zgodne z prawem wykonywanie władzy publicznej została wyrządzona szkoda na osobie, poszkodowany może żądać całkowitego lub częściowego jej naprawienia oraz zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę, gdy okoliczności, a zwłaszcza niezdolność poszkodowanego do pracy lub jego ciężkie położenie materialne, wskazują, że wymagają tego względy słuszności. Na podstawie tego przepisu poszkodowany może żądać odszkodowania tylko za szkodę poniesioną na osobie, a nie za szkodę w mieniu (por. uchwała SN z dnia 15 lutego 1971r., III CZP 33/70, OSNCP 1971, nr 4, poz. 59).

Z przyczyn omówionych w pkt. I, II i III rozważań prawnych brak jest podstaw do przyjęcie odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa względem powoda, gdyż powód nie wykazał szkody oraz związku przyczynowego między zgodnym z prawem wykonywaniem władzy publicznej a szkodą. Z całą pewnością stan zdrowia powoda nie pogorszył się w związku z tokiem spraw sądowych wskazanych w pozwie czy działaniami Aresztu Śledczego w W. dotyczącymi podziału środków zasądzonych wyrokiem sądu w sprawie I C 256/08 Sądu Okręgowego w Gdańsku.

Zdaniem Sądu Okręgowego orzekającego w niniejszej sprawie brak jest również podstaw do zasądzenia zadośćuczynienia z uwagi na rozstrój zdrowia powoda na podstawie art. 445 § 1 w zw. z art. 444 § 1 k.c.

Przyjmując hipotetycznie, że dolegliwości na które powód się powołał rzeczywiście w jego organizmie się pojawiły, to dolegliwości tego typu nie są normalnym następstwem (w rozumieniu art. 361 § 1 k.c.) uczestniczenia w jakimkolwiek sądowym postępowaniu cywilnym, nawet prowadzonym w warunkach przewlekłości. Wyklucza to odpowiedzialność strony pozwanej za ewentualny rozstrój zdrowia powoda również ze względu na brak zdarzenia, z którym art. 445 § 1 w zw. z art. 444 § 1 k.c. wiąże obowiązek zapłaty zadośćuczynienia, gdyż zadośćuczynienie to przysługuje tylko wypadku istnienia ogólnych przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej (w wypadku odpowiedzialności Skarbu Państwa za wykonywanie władzy publicznej - art. 417 k.c.), w szczególności zaś bezprawnego zachowania się pozwanego.

Nie można nadto stwierdzić przesłanek po temu, by powodowi przyznać zadośćuczynienie na zasadach słuszności zgodnie z art. 417² k.c. za krzywdę wynikłą ze zgodnego z prawem wykonywania władzy publicznej, albowiem powoływany przez powoda rozstrój zdrowia nie pozostaje w normalnym związku przyczynowym (w rozumieniu art. 361 § 1 k.c.) z przebiegiem powołanych w pozwie postępowania sądowych.

VI.

Niezależnie od niewykazania przez powoda podstaw odpowiedzialności strony pozwanej z art.417 k.c., art. 417¹ k.c. i 24 k.c. w zw. z art. 448 k.c. Sąd Orzekający w niniejszej sprawie zauważa, iż roszczenie powoda nie zasługiwałoby na uwzględnienie z uwagi na postawę samego powoda, która świadczy o nadużywaniu danej regulacji prawnej.

Powód - co jest faktem notoryjnym - inicjuje bowiem wiele spraw sądowych o zapłatę przeciwko Skarbowi Państwa (o odszkodowanie i zadośćuczynienie) opierając je na podstawach faktycznych, które są zbieżne z podstawami wskazanymi w pozwie złożonym w niniejszej sprawie.

Inicjowanie spraw sądowych opartych na takich podstawach od kilku lat jest już domeną powoda.

Kieruje się jednak powód przy tym wyłącznie swoim subiektywnym przekonaniem, jakoby sprawy z wcześniejszych jego wniosków, skarg czy pozwów były prowadzone niewłaściwie oraz przewlekłe i prowadziły do powstania u niego szkody.

Z mocy natomiast art. 5 k.c. nie można czynić ze swego prawa użytku, który by był sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współzycia społecznego. Takie działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie prawa i nie korzysta z ochrony.

Należy pamiętać, że istotą prawa cywilnego jest ochrona praw podmiotowych.

Klauzula generalna niedopuszczalności czynienia ze swego prawa użytku sprzecznego z zasadami współzycia społecznego ma jednak na celu zapobieganie stosowania prawa w sposób instrumentalny prowadzący do skutków nieetycznych lub rozmiągających się w sposób zasadniczy z celem danej regulacji prawnej (tak: wyrok SN z dnia 20 sierpnia 2015 roku II CSK 555/14, publ. LEX nr 1801548

Z tych wszystkich względów Sąd orzekł jak w pkt. I wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł jak w pkt. II wyroku na podstawie art. 98 k.p.c..

Mając na uwadze wynik sprawy, na zasadzie art. 98 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity Dz.U. z 2013 r. poz. 461 ze zm.) oraz art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 08 lipca 2005 roku o Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa (tekst jednolity Dz.U. 2016 poz. 1313) Sąd zasądził od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 3600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Powód korzystał w sprawie ze zwolnienia od kosztów sądowych (k. 10).

Okoliczność zwolnienia od kosztów sądowych nie zwalnia od obowiązku zwrotu kosztów procesu przeciwnikowi na wypadek przegrania sprawy (art. 108 ustawy z 28 lipca 2015 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity Dz.U. 2016 poz. 623).

Niniejsze postępowanie jest jednym z wielu podobnych - co do podstawy faktycznej i prawnej - procesów sądowych inicjowanych przez powoda.

Zatem powód J. J. (1) z racji wielu innych inicjowanych przez siebie postępowań jest doskonale zorientowany co do toku procesu o odszkodowanie i zadośćuczynienie oraz okoliczności podlegających wykazaniu.

Składając powództwo w takiej sprawie powód powinien liczyć się z ryzykiem procesowym i na podstawie miernika przeciętnie rozumującego człowieka musi logicznie rzecz biorąc wiedzieć, iż na wypadek niepowadzenia jego argumentacji żądanie zawarte w pozwie nie będzie uwzględnione.

Powód nie korzystał co prawda z pomocy profesjonalnego prawnika, jednak jego wniosek w tym zakresie o ustanowienie pełnomocnika z urzędu został prawomocnie oddalony (k. 9 i k. 30-35). Kolejne wnioski były odrzucane w oparciu o art. 117² §2 k.p.c. (k. 69, k. 145, k. 298).

Brak jednak podstaw do przyjęcia, aby powód był osobą nieporadną, gdyż jego wnioski i oświadczenia procesowe są formułowane prawidłowo.

Dlatego też powód doskonale wie od początku niniejszego procesu o ryzyku z tytułu obciążenia go kosztami procesu.

Sąd nie znalazł podstaw do nie obciążania powoda kosztami procesu na zasadzie art. 102 k.p.c.

W ocenie Sądu orzekającego w niniejszej sprawie nie zachodzi bowiem „szczególnie uzasadniony wypadek”, o którym mowa w art. 102 k.p.c.

Sąd orzekający w niniejszej sprawie podziela zaś pogląd, iż sposób skorzystania z art. 102 k.p.c. jest suwerennym uprawnieniem jurysdykcyjnym sądu i do jego oceny należy przesądzenie, czy wystąpił szczególnie uzasadniony wypadek, który uzasadnia odstępienie, a jeśli tak, to w jakim zakresie, od generalnej zasady obciążania kosztami procesu strony przegrywającej spór (tak: wyrok SN z dnia 3 lutego 2010 roku, II PK 192/09, publ. LEX nr 584735, wyrok SN z dnia 27 maja 2010 roku, II PK 359/09, publ. LEX nr 603828, postanowienie SN z dnia 19 października 2011 roku, II CZ 68/11, publ. LEX nr 1044004, postanowienie SN z dnia 20 kwietnia 2012 roku, III CZ 17/12, publ. LEX nr 1164739, postanowienie SN z dnia 25 marca 2011 roku, IV CZ 136/10, publ. LEX nr 785545, postanowienie SN z dnia 15 czerwca 2011 roku, V CZ 23/11, publ. LEX nr 864028, postanowienie SN z dnia 19 stycznia 2012 roku, IV CZ 118/11, publ. LEX nr 1169157; postanowienie SN z dnia 26 stycznia 2012 roku, III CZ 10/12, publ. OSNC 2012, nr 7-8, poz. 98; postanowienie SN z dnia 9 lutego 2012 roku, III CZ 2/12, publ. LEX nr 1162689 oraz postanowienie SN z dnia 15 lutego 2012 roku, I CZ 165/11, publ. LEX nr 1170214).

Subiektywnie przekonanie powoda o słuszności swojego żądania – jak to ma miejsce w niniejszej sprawie - które jednak podlegało oddaleniu nie uzasadnia zastosowanie art. 102 k.p.c.

Nieopłaconymi kosztami sądowymi Sąd obciążył Skarb Państwa na zasadzie art. 113 ustawy z 28 lipca 2015 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity Dz.U. 2016 poz. 623).

SSO Paweł Poręba